

MABEL COLLINS - KO GRE SONCE PROTI SEVERU

KO GRE SONCE PROTI SEVERU

MABEL COLLINS

teozofija v sloveniji

Mabel Collins

KO GRE SONCE PROTI SEVERU

Naslov izvirnika: When the sun moves northward

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing Society, 1912

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: David Roberts - Descent upon the valley of the Jordan -

© Petra Fine Art

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102250755

ISBN: 978-961-6561-52-5 (PDF)

KO GRE SONCE PROTI SEVERU

MABEL COLLINS

RAZPRAVA O ŠESTIH SVETIH MESECIH

“Nobeno veliko žrtvovanje se ne more začeti med napredovanjem sonca proti jugu. Jug je stran neba, ki pripada Yami; Yama je Bog Smrti.”

“Brahmana Satapatha-Brahmane pravi: Ko gre sonce proti severu, se nahaja med bogovi, straži bogove.”

The Buddhist Praying Wheel

“Je Čas, ki sežiga bitja, in je Čas, ki ugaša ogenj.”

Mahabharata

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>December - Mesec rojstva</i>	5
<i>Januar - Bdenje</i>	25
<i>Februar in marec - Človeško življenje in človeška smrt</i>	39
<i>April - Veliki petek in Velika noč</i>	56
<i>Maj - Preobrazba</i>	70

December - Mesec rojstva

Ceremonije in Prazniki

1.december: Ceremonija Želje po Rojstvu

5.december: Ceremonija Groze

7.december: Ceremonija Posvetitve

11.december: Praznik Ljubezni

15.december: Praznik Združitve

21.december: Praznik Zadovoljstva

25.december: Rojstni Dan

1. poglavje

Velike svetovne religije povezuje globoka temeljna povezanost ceremonij, ki se vežejo na zgodbo o letu. Na materialni ravni se ta zgodba začne z univerzalno sprejetim praznovanjem Novega Leta, ki ga razumemo kot praznovanje zmage svetlobe nad temo, vrh pa doseže na začetku junija, ko Tibetanci praznujejo obletnico Buddhove nirvane. Pred praznovanjem Nove-

ga Leta se nahajajo prazniki in ceremonije Rojstva, ki označujejo letni čas, v katerem sonce - luč in življenje sveta - vstopa v ponovno rojstvo, se ponovno vrača, da bi nadvladalo temo in smrt. Vrača se kot majhen otrok, ki postaja z napredovanjem letnih časov vse bolj krepak. Macrobius¹ pravi, da so si starodavni Egipčani predstavljali sonce "au solstice d'hiver sous l'image d'un petit enfant"². Študent okultizma se zaveda, da je človek del Narave in da se mu njene skrivnosti razodenejo šele takrat, ko vstopi v skrivno in sveto življenje nebes in zemlje. Zanj letni čas materialnega rojstva nastopi šele po duhovnem stanju, ki se izraža z željo po rojstvu. Tako v egipčanskem kot v buddhističnem sistemu naj bi sonce jeseni in v zgodnji zimi umrlo, oziroma izgubilo svojo oplajajočo energijo, vendar pa Simpson³, v *The Buddhist Praying Wheel*, opozarja, kako malo verjetno je, da bi ta ideja izvirala iz Indije. Prepričan je, da so jo tja iz hladnih zemljepisnih dolžin zanesli Ariji. Sicer pa razlika v klimatskih pogojih v različnih predelih sveta ne vpliva na to, da svetovne religije ne bi univerzalno sprejemale mesec januar kot čas povratka luči sveta. Takrat celotna Narava začenja z novim življenjem, medtem ko je mesec december namenjen pripravi na to sveže življenje. V članku v *Revue Egyptologique*, januarja 1880, Brugsch Bey⁴, govori o ceremoniji - katere opis je posnel z napisa na nekem egipčanskem spomeniku - ki jo je na sveti dan zimskega sončevega obrata ali 22. decembra v Memphisu vodil sam faraon ali eden od visokih svečenikov; v zvezi s soncem, ki naj bi bilo v tistem obdobju leta narisano kot majhen otrok, pa tudi on navaja Macrobiusa. Človekovo duhovno bitje je torej nedeljivo povezano

¹ Ambrosius Aurelius Theodosius Macrobius je bil pripadnik neoplatonikov, ki je verjel v prepletanje Platonovih idej in teozofije. Njegov komentar o Ciceru in Platonu vsebuje njegovo lastno predstavo o svetu in vesolju.

² "Ob zimskem enakonočju v podobi majhnega otroka."

³ Simpson William, *The Buddhist Praying-Wheel*. Delo je zbirka pričevanj o simbolizmu buddhističnega molilnega mlinčka in krožnih gibanj v tibetanskih običajih in religioznih obredih.

⁴ Heinrich Brugsch-Bey je bil najbolj pomemben nemški egiptolog devetnajstega stoletja, njegovo najbolj izpostavljeno delo pa: *Egypt Under the Pharaohs*.

s tem majhnim otrokom, s tem prinašalcem luči. Zato se začne učenec, ko doseže psihično zavest, zavedati tega mističnega dogajanja, čudeža, ki je v religijah opisano kot rojstvo, smrt in ponovno vstajenje. S širjenjem zavesti se uči, da mora duhovni prinašalec luči prestati mučeništvo križanja v času in prostoru ter se spustiti v grob materije. To so v svetlem sosledju prestali vsi Veliki in to isto čaka tudi njihove naslednike. Tako se iniciacije v posameznem letu začnejo z željo po ponovnem rojstvu v materijo, ki pripelje človeški duh v stanje trpljenja pod vladavino parov nasprotij - toplota in mraz, moški in ženska. Nasprotujoči si pogoji ga nenehno naskakujejo, osvobodi pa se jih lahko le s pobegom iz ponovnega rojstva. Naloga Krista je bila v tem, da prikaže pomen Križa in da poda veliko lekcijo žrtvovanja, ki pravi, da nihče ne bi smel iskati Svobode, dokler ne bodo rešitve deležni vsi. Obljubil je, da bo ostal z nami, da se bo, dokler svet ne bo dočakal svojega konca, odpovedal Nirvani in prebival s svojimi ljubljenimi otroci - davkarji in grešniki - v skrivnostnih notranjih področjih zavesti. In tisti, ki mu sledijo, morajo storiti enako. Z letnim prirastkom volje morajo vsako leto vstopiti v stanje želje po rojstvu z namenom, da bi pomagali svetu. Tako želja postopoma spreminja svoj značaj in postaja brezosebna, nesebična. Človekova duša in duša sveta, duša Narave in pod-Narave, vse te enako prehajajo skozi porodne bolečine.

V decembru, v mesecu rojstva, obstoja sedem velikih in življenjsko pomembnih ceremonij, ki s svojimi obredi napolnijo celoten mesec. Prva je Želja po Rojstvu, začetek mistične zgodbe. Ta je tako oddaljena od človeškega in materialnega življenja, da je ni mogoče opisati s človeškim jezikom. Zavestno jo pred svojim sestopom v materijo doživlja le duhovno bitje. Učenec, ki želi sodelovati v njej še medtem, ko živi v telesu, si mora prizadevati, da bi v svoj psihični spomin priklical litanijo, ki jo slišal peti v duhovnem področju, iz katerega je prišel, ko je iskal izkušnjo človeškega življenja. Ceremonija Želje po Rojstvu traja štiri dni in noči ter se začne na 1. december. Med tem časom bi moral učenec razmišljati o vsem, kar vključuje ta litanija. Ob vsaki polnoči in ob vsaki zori bi moral meditirati o be-

sedah v litaniji ter si prizadevati, da bi jih dojel. So zelo težavne in skrivne; tako zelo, da se zdijo človeku v materialnem življenju, če jih preverja zgolj v luči razuma, brez pomena. Učenec pa, ki pripada eni od okultnih šol⁵ in ki si želi postati zavesten del Božanske celote, mora v tem svetem letnem času vstopiti v psihično življenje sveta in si iz leta v leto vse bolj in bolj prizadevati, da bi dojel skrivnost božanskega življenja v samem sebi in njegovo povezanost z materialnim.

LITANIJA

I.

Želim si rojstva.

II.

Pripravljen sem zgoreti in biti uničen; kajti takšno je življenje.

III.

Pripravljen sem biti gol in nezaščiten ter trpeti zaradi svoje golote; kajti takšno je življenje.

IV.

Pripravljen sem opraviti romanje skozi materijo, temo in ogenj, tako da bi lahko postal krog ne-ustvarjenega eno s krogom ustvarjenega.

Preizkus ognja, ki preseneti dušo takoj za tem, ko izkusi željo po rojstvu in ki se nadaljuje vse dotlej, dokler ostaja samo človek, je izgorevanje in uničenje vseh primesi v naravi. Ego lahko izvrši čudež ponovnega vstajenja in ponovnega rojstva v višje stanje ter oblikovanje prenovljene oblike, ki bo vredna nesmrtnosti, šele potem, ko se dovrši ta preizkus.

⁵ Mišljene so psihične in ne fizične okultne šole; učenec pa je tisti, ki je stopil v yogo *Luči na Pot*.

Instinkt živalske narave ga žene v izogibanje trpljenju in iskanje zaščite pred njim. A njegov Duh si je želel rojstva v materiji s ciljem, da bi dosegel očiščenje. Zato si prizadeva, ne le vstopiti v preizkus ognja, ampak tudi to, da bi vanj vstopil nezaščiten. Zato izgovori tista dva stiha litanije, ki sledita izražanju želje po rojstvu. Mistična zveza, ki jo izraža zadnji stih, pa presega človekovo zmožnost razumevanja. Z izvajanjem okultnih ceremonij in z vse večjim razsvetljevanjem njih vsebine ga lahko postopoma vsaj medlo dojame. Jesen, zima, pomlad in poletje se ponavljajo redno vsako leto zato, ker Božanski Duh Narave nenehno sestopa v Naravo in se prek materije vrača k sebi samemu. Drama se vsako leto odvija na novo in ta drama vključuje zgodbo o romanju človekovega duha, ki je temelj legend, ki tvorijo podlago velikih religij.

Želja, poroka, rojstvo, te nas pripeljejo sem. Ljubezen, smrt, ponovno vstajenje, te nas popeljejo od tod. Tako kot vsak val pomladi prinaša zelene liste, tako to nenehno odvijanje učencu razkriva njih notranji pomen.

Starodavni Egipčani so prvi vzpostavili sveti koledar, v katerem ima vsak dan svojo posebno religiozno ceremonijo. Egipčanski Iniciat, ki je avtorici Povesti o Letu podal odlomke Litanije Rojstnega dne in Litanije Ponovnega Vstajenja iz starodavnega Rituala, je nato orisal tudi obrede in bdenja v mesecih med Božičem in Veliko nočjo. Vendar pa ni podal ničesar za poletne in jesenske mesece, med katerimi nima nobena od obstoječih religij datumov za ceremonije ali praznike. Brez dvoma je to v skladu s prepričanjem starodavnih ljudstev, da se nobeno veliko žrtvovanje ne more začeti med napredovanjem sonca proti jugu. Jug pripada Yami, Bogu Smrti. Sveti meseci pa so tisti, v katerih se sonce giblje proti severu.

2. poglavje

Po učenčevih prvih zavestnih izkušnjah sledi želji po rojstvu občutek ničā. Z drugimi besedami: zaradi želja po moči, naporu in dovršitvi, ki jih je uporabil za tako velik cilj, duh zadrhti in se prestraši. Prevlada ga prepri-

čanje, da ne obstoja nič, da je napor zastoj in moč nekoristna, kajti dovršitev ni mogoča. V prvi Ceremoniji je učenec, ki se zaveda, da si je njegov duh zaželel rojstva, in prepozna svojo lastno voljo, naredil prvi korak v novo življenje, v neznane in nepreverjene pogoje. Naravno je, da temu sledi občutek zmedenosti. A ob vходу v okultno življenje je to stanje potrebno izkusiti. Učenec se prvič resnično zave, da je trpljenje strašno, kajti zdi se, da je končno. Stanje je znano kot Ceremonija Groze, pripadata pa mu dva stiha litanije rojstva.

LITANIJA

I.

Jaz nisem nič drugega kot le delec, ki naj bi bil požgan in uničen.

II.

Jaz, sam, sem kot nič.

To je obdobje "Bivajočega na Pragu". Preden učenec pridobi moč vstopiti v Dvorano Učenja in sodelovati na Ceremonijah, ki se odvijajo v njej, se začne zavedati stanja groze, ki jo izkuša v življenjskih izkušnjah. Brezbrižnost sveta ga preplavi kot hromeči mraz. Uspešni in srečni ljudje posvečajo revščini in obupu tako malo pozornosti, da se zdi, da je vsak trpeči človek povsem sam. Učenec, ki se s prebujajočo zavestjo ozira okoli sebe, zaznava, da to dejstvo velja tako za njega samega kot za druge. Človeka, ki ostaja le preučevalec življenja, ta strašna izkušnja uči filozofije. Njegov duh se pred njo ukloni tako, kot se v Naravi ukloni pred vetrom, ali pa potopi v grenki mraz. Učenec pa, ki vstopa v iniciacijo in sledi zaporednim Ceremonijam, jo z vsakim letom rasti doživlja bolj globoko. Napada ga na eni ravni zavesti za drugo in z vsakim korakom navzgor postaja ta preizkus bolj grozljiv. Na koncu doseže točko, na kateri izkuša Ceremonijo v vsej njeni polnosti. Znajde se povsem in absolutno sam, ne da bi se pri tem za-

vedal svojega višjega jaz-a, svojega Vodnika, svojega Mojstra, svojega Boga. Tedaj ve, da ni nič drugega kot le delec, ki naj bi bil požgan in uničen. Tedaj ve, da on sam ni nič. Tedaj ve, da mora prestati iniciacijo in doseči združitev z romarsko tovarišijo. Duh v njem seže navzven proti drugim, proti so-trpinom pri križanju človeškega življenja. To pa ga pripelje v Dvorano Učenja, da bi sodeloval v Ceremoniji Posvetitve in poslušal pesem iniciatov.

LITANIJA

I.

Jaz predajam duh, ki se je rodil v meni, za služenje duhu ljubezni.

II.

V tem prihajajočem letu bom prebival v svetišču ljubezni; ne bom grešil zoper zakon ljubezni.

III.

Ne bom pozabil, da ne smem prositi za ljubezen, ampak dajati ljubezen; da moram svetu podariti samega sebe.

IV.

Jaz ne bom nadlegoval nikogar; jaz bom oprostil vsem. Za povračilo prosim, da bo duh, ki se bo v meni rodil ta mesec, ljubilo bratstvo duš in da bo prepoznan kot duša ljubezni.

Ko posluša to litanijo, duh učenca intuitivno naredi globok priklon. Obrnil se je proti luči duhovnega sveta - proti duhu ljubezni.

Potem, ko je prešel skozi črnino obupa in se naučil, da ni nobena posest trajna, da ne traja nobena stvar, se je učenec, zaradi služenja božanskemu življenju, ki je edino večno, sedaj pripravljen odpovedati vsemu, kar ima. Sedaj ve, da je le spreminjajoče se in prehodno bitje. Zato je pripravljen

nahraniti klico božanskosti, ki leži skrita v njem samem, predati vse stvari, in tako pobegniti pred zakonom nestalnosti, ki vlada človeškemu življenju.

Med Ceremonijo Groze je Dvorana Učenja temna in zapuščena, vrata na stežaj odprta; skozi njih piha grenak veter, ki je tak kot krutost sama, tako da nihče ne more stati pred njimi. Med Ceremonijo Posvetitve pa se vrata zaprejo. Nastopi globok občutek hrepenenja in stremljenja, učenec pa se medlo zave drugih prisotnosti okoli sebe. Dokler ne nastopi ta zavest, kraljuje tišina, nato pa učenec zasliši tiho petje litanije, in ve, da jo tik nad njim neslišno ponavljajo nevidni bratje njegovega duha. Kraljuje tema in v tej temi se duh prikloni v svojem najbolj notranjem svetišču, v srcu ega. V okultizmu to poznamo kot globok priklon. V tišini, ki sledi, govori le glas litanije, glas, ki je glas tišine. Ko ga učenec enkrat sliši, ne more biti nikoli več sam ali prestrašen. Sedaj je na novo rojen, individualiziran na višji ravni in tam prepoznan. Med preizkusom Ceremonije Groze se je še vedno trdno oprijemal znanja, ki mora preiti, da bi se lahko znašel na trdnih tleh tega, kar je stvarno, ne-spreminjajoče in večno. Nato pa se s priklonom duha in z naporom posvetitve pridruži množici nevidnih duhov, ki želijo postati del velikega telesa ljubezni in se predati služenju. Ti se ob tem velikem dogodku, ob ritualu iniciacije, pojavijo kot širen, nepregleden shod. To so tisti z nerazvitimi zmožnostmi, ki slepo zaupajo v Boga, o katerem so jih učili z verovanji in v cerkvah.

S silovitostjo in čistostjo želje so sposobni izkušati veselje in bolečino absolutne posvetitve; vendar pa jo izkušajo v temi - v temi še nerazsvetljene duše.

Ta stih litanije najlažje razumejo tisti, ki, z zavezanimi očmi, prvič slišijo mistično pesem, jo prvič ponovijo in se združijo v pesmi nevidnega. "Jaz ne bom nadlegoval nikogar; jaz bom oprostil vsem. Za povračilo prosim, da bo duh, ki se bo v meni rodil ta mesec, ljubilo bratstvo duš in da bo prepoznan kot duša ljubezni."

Ko enkrat sprejme veliki odločitvi, da ne bo nadlegoval nikogar in da bo oprostil vsem, učenec razume in v celoti izkusi Ceremonijo Posvetitve; doseže stopnjo znanja in napredka, ki je ni mogoče nikoli več izgubiti. Vstop v to Ceremonijo je težak, še težji je prehod skozi njo. Najpogosteje si je mogoče pravico in moč za vstop pridobiti s čutenjem upravičenega kesanja, kesanja zaradi neke dejansko povzročene krivice. Predaja mora biti globoka, opravljena v svetišču duha. Biti mora absolutna in pokrivati, ne le posamezen primer nepravčnosti ali napačnega ravnanja, ampak vse primere nepravčnosti ali napačnega ravnanja. Tedaj se v srcu dvignejo prve besede velike pesmi življenja, ki pripadajo Prazniku Ljubezni, Prazniku Duše.

LITANIJA

I.

Ljubezen je edini Kralj; Edini Vladar; Edini Ustvarjalec.

Ko se učenčev duh zave te čudovite litanije in se je sposoben pridružiti zmagoslavni pesmi, se mu Dvorana Učenja razkrije kot zelo živa in žareča, polna silovitih barv, škrlatne in zelene. Sedaj se mu razkrije se velika reka, ki teče skozi njo od enega do drugega konca in ki je pogosto skrita vidu. Podobna je podeželskemu potoku v hladnih deželah, v katerem v poletnem času rastejo dolge trave. Trsje in ločje se prepleta s travi podobnimi skupinami vitkih duhovnih oblik. Stene razsvetljujejo dragulji, ki se za tiste, ki so sposobni brati, od časa do časa stapljajo v besede, v besede litanije.

LITANIJA

II.

Sovraštvo in Satan sta eno; upornik, anarhist, uničevalec.

III.

Delovanje ljubezni je to, kar ljudje imenujejo dobrodelnost.

IV.

Delovanje sovraštva je znano kot zloba.

V.

Ljubezen ima le eno kazen za grešnika, in ta je odpuščanje.

VI.

Živeti v skladu z zakonom ljubezni je tisočkrat težje kot živeti v skladu z zakonom sovraštva; temu velikemu naporu se zaobljubljam. Živeti v skladu z zakonom ljubezni pomeni sprejemati vsako zlo kot dobro. S tem sprejemanjem, ko je opravljeno v duhu ljubezni, zlo postane dobro. Predajamo se preobrazbi zla v dobro v naših naravah, v naravah drugih in v poslih življenja. Zato se ne izogibamo zlu, ampak ga ljubimo in preobražamo. S tem, ko ga ljubimo, postajamo ustvarjalni princip, ki je ljubezen.

VII.

Temu velikemu naporu se zaobljublajo učenci med Praznikom Ljubezni. Se povezujejo, da bi se združili v njem. Nihče ga ne more opraviti sam.

Zato Prazniku Ljubezni takoj sledi Praznik Združitve.

Zlo, ki ga obravnava ta litanija, ni greh, ni skrčeno na misli ali besede ali dejanja, ampak je tista sila, ki te stvari povzroča in ki nasprotuje dobroti tako, kot sovraštvo nasprotuje ljubezni, kot ugodje nasprotuje bolečini. Ta zadnji par nasprotij ljudje najlažje razumemo. Predstavlja začetno vajo učenca, da ne zbeži pred bolečino, ampak da jo na tak način prekrije z ugodjem, da ustvari novo čustvo. Beseda v človeškem jeziku, ki najbolj izraža to novo čustvo, je ekstaza. Ljubezen, največja nam znana moč, izniči sovraštvo že s svojo prisotnostjo. Ljudje še naprej ostajajo kruti, zagrenjeni

in maščevalni, ker v človeški rasi Bratstvo Ljubezni še ni dovolj močno, da bi prevladalo. Ko se objavlja ljubezen, se sovraštvo spremeni v svoje nasprotje, kajti njegovi cilji in napor postanejo jalovi, saj ne more škodovati ali raniti duha, ki je nad bolečino ali izgubo. Postane nedejavno, sila, ki povzroča to strast, pa spremeni svojo naravo. Tako je z dobrim in zlim. Z uporabo vzvišene moči ljubezni je mogoče zaustaviti tok sile, ki napada duše ljudi in ki povzroča izbruhe kriminala in krutosti, ter jo tako preplaviti z duhom ljubezni, da se njena narava povsem spremeni. Vedeti je treba, da so ljudje pod nadvlado in vplivom sil, ki preplavljajo svet misli na enak način kot preplavljajo zemljo vetrovi ali kot šviginejo skozi eter tokovi elektrike. Praktični znanstveniki bi radi nadzirali sile Narave, alkimisti spreminjali značaj materialnih substanc, medtem ko bi praktični okultist rad nadzoroval sile človeške narave in spreminjal značaj substance mišljenja. To je dejavnost, kateri se predaja. Njegovo glavno delo ne predstavlja njegov lastni razvoj, niti ne vplivanje na posameznike. Ko se razvija, se srečuje s tistimi močmi in silami, ki običajno naskakujejo tudi preostanek rase. Ker je njegov položaj kot duše ljubezni močan, ga sovraštvo ali zlo ne ranita. Zato se lahko združi z tistimi, ki so enako dobro opremljeni kot on, da bi vplival na substanco mišljenja sveta. Pod nadvlado duha ljubezni se para nasprotij zlijeta in ljudi doseže velik val novega življenja in moči, kajti boj se je ustavil in duše ljudi se ne trgajo več v nasprotne smeri, ampak se z izjemno povečano spodbudo dvignejo proti neskončnemu Dobru. To je tako, kot če bi roki, ki sta vlekli človekovo dušo vsaka na svojo stran, sedaj nenadoma skupaj potegnili navzgor. Ta učinek ne more delovati, dokler je človek pod zakonom para nasprotij, križan, in dokler ni napor, ki ga je zastavil, stalen. Če napor popusti, se pogoji takoj povrnejo v svoje normalno stanje trenja in boja. S tem naporom lahko poizkusijo le tisti, ki jih je prečistil duhovni ogenj, ki so trdno zasidrani v telesu duhovne ljubezni, prepričani v zavest Najvišjega. In zato, ker so le redki primerni za to delo, rasa še naprej ostaja plen spopadanja, greha in krutosti.

Učenec si je zaželel, da bi se rodil in je uspešno prestal preizkus ognja. Zapel je litanijo: "Pripravljen sem zgoreti in biti uničen; kajti takšno je življenje". Trpel je na rokah "sedmih velikih uradujočih svečenikov". Izkušnjo je preveril in uničil v plamenu Vaisvana⁶ ognja (Bhagavat Gita). Ostal je gol in nezavarovan, brez vseh zablod. Očiščen duh, ki je stopil iz ognja očiščenja. Zaobljubil se je, da bo živel v skladu z zakonom ljubezni. To je za utelešen duh v človeku najtežje možno življenje, ker pomeni pridružitve majhni armadi, ki je sposobna sprejemati in preobrazati zlo. Naloga novica je, da se s to silo bori v svoji lastni naravi. Z njo se nenehno, iz inkarnacije v inkarnacijo, srečuje na bojnem polju svojega bitja. Sedaj, ko je samo-ovladujoč in razsvetljen, je v povezavi z drugimi, enako prečiščenimi učenci, sposoben stati pred veliko in strašno silo zla ter zmanjševati njen poguben vpliv na raso, tako da vpliva nanjo in spreminja njen značaj. Ker je sedaj del ustvarjalnega duha ljubezni, prevzema nalogo alkemista, ki preobrazja in spreminja. Upanje v osvoboditev rase počiva v krepitvi te čete delavcev, v katerih se je razvil Krist. Človeštvo kot celota je pregloboko potopljeno v materijo in preveč pod vplivom materialnega mišljenja, da bi se bilo sposobno razvijati, dokler je sila zla tako silovita. Zato je naloga voditeljev, učencev in iniciatov, ki ga vodijo onstran vrat materialnega življenja, da rasi ponudijo veliko upanje in priložnost. Učenec, ki slavi zmago nad prvim parom nasprotij (ugodjem in bolečino) v svoji lastni naravi, ki v zaporednih inkarnacijah preseže korake človeškega življenja in povsem zgori v ognju žrtvovanja, lahko brez strahu stopi pred silo zla. Ta ga ne more raniti. Vendar pa ne more spremeniti ali preobraziti njenega značaja sam. Zato Prazniku Ljubezni sledi Praznik Združitve.

Ko objavi, da sprejema to nalogo, se učenec znajde na mestu, s katerega ne more pasti, razen zaradi lastne napake. Vendar pa je bilo preverjanje tako strogo, da v njem napake ni mogoče najti. Toda, ker sta napaka in neuspeh vedno možna, vsak učenec sprejme zaobljubo, da ne bo skrenil ali omahoval niti takrat, ko bo padel ali se od njega oddaljil tisti ob njem. Tedaj se zave

⁶ Vaisva-nara. V vedanta filozofiji je to duh človeštva, kolektivna zavest človeštva.

velike in grozne Stvari, ki je Zlo. Moči, ki je tako strašna, da se človek, kot človek, z njo bori v slepi, nevidni vojni, kajti napada ga v različnih delih njegove narave, fizične in psihične. Če bi sprevidel in spoznal, kako mogočna je ta stvar, ki preplavlja njegovo dušo, bi zato, ker še ni vstopil v neskončno mogočno moč Ljubezni, povsem klonil. Barva Zla je krvavo rdeča. Ko se učenci spopadejo s to silo, si prizadevajo sprati njen madež in ga nadomestiti s čisto belino. Le absolutna nesebičnost ustvarja tisto kristalno lastnost, ki pokonča nasilno rdečo barvo moči zla, ki zbriše živo obarvanost rož in draguljev, da bi njihov sijaj prečistilo večje veličastje, in podobno siloviti sončni svetlobi, ki ustvari vtis brezbarvne svetlobe.

V sijaju Praznika Ljubezni prevzamejo za nesebičnega vse stvari na kraju učenja - celo takrat, ko drugi tam vidijo krvavo rdečo in ognjeno barvo - belino bele lilije. Te beline se je mogoče zavedati šele potem, ko se je srce odprlo, ne le za tiste, ki nudijo veselje in ugodje, ampak tudi za veliko žalost zunanjega sveta; ko že misel nanjo povzroča bolečino in utrujenost. Nihče, ki je kdaj koli videl to belino, se ne more več potopiti v brezbržnost. Mogoče jo je videti le v silovitosti Praznika Ljubezni, ko se človek, brez zadržkov ali možnosti umika, preda celotnemu svetu. Ob Prazniku Združitve, ki sledi takoj za tem, Dvorana zasije v svoji barvitosti. Za tiste, ki so zaporedoma uspešno prestali preizkusa posvetitve in žrtvovanja, se belina v dolgem, spoštovanje navdihujočem trenutku pretopi v oblake veličastnih barv. Na stenah se bleščijo plameneči dragulji, ametisti in safirji. Na tleh se pojavi preproga rastočih zlatih in vijolic. Človeške podobe pa, ki tesno druga ob drugi napolnjujejo ta mistični prostor, šepetaje, pa vendar enoglasno, zapojejo litanijo.

LITANIJA

I.

Ne obstaja več nobena delitev poti.

II.

Vse različne poti so postale le ena pot.

III.

Jaz sem le del.

IV.

Jaz sem le en kamen v Velikem Templju.

V.

Jaz sem vojak v armadi, in od nekoga, ki je poleg mene, se ne morem odkloniti niti za malenkost; kajti če bi se, bi bil pohod celotne armade neurejen. Zato ostajam nepremično povezan z mojimi so-vojaki.

VI.

Vem, da sem prevzel odgovornost za celoto, ko sem zavestno stopil v to zvezo.

VII.

Pripravljen sem, brez ugovorov, pasti z mesta, na katerem stojim, če bi se odklonil ali ustrašil katerega koli preizkusa, ki bi ga morali prestati tisti poleg mene; kajti vem, da se moja moč ne more nikoli izčrpati, saj poleg mene neomajno stojijo moji tovariši; in dokler smo združeni ne moremo pasti.

Vedeti je treba, da so izrazi, ki so uporabljeni v teh litanijah, mistični. Bližina, tovarštvo in združenost, o katerih govorijo, so povsem duhovne in nimajo nobene zveze z bližino ali povezanostjo na fizični ravni. Obstaja sicer tudi psihična bližina, ki pa je ti ezoterični izrazi ne zajemajo. Učenec, ki je postal prepoznana enota v veliki armadi, je stopil na tisto mesto, na katerem so stopinje trdne, kot da bi bile vrezane v skalo; kajti skozi vse dobe, vse tja do obdobja, ko Časa še ni bilo, je vsak, ki je stopil na veliko pot, nujno hodil po stopinjah tistih, ki so šli pred njim. Tisti, ki hodi, je

Suveren Gospod, človeški ego, ki se zavestno giblje skozi rojstvo in ponovno rojstvo. In le ta človekov višji jaz lahko pri svoji polni zavesti spozna silovito realnost in trdnost duhovnega življenja, bleščečo svetlobo duhovnega sonca, to, kako trdno lahko nekdo hodi po stopinjah drugega. Za tistega, ki je vstopil v stanje združenosti sta nerealnost in nestalnost fizičnega in materialnega življenja podobni stvarim v prehodnih sanjah. V to stanje pa ga lahko pripelje le Ljubezen. Sovrašтво je čustvo, ki pripada fizičnim področjem; je neposreden proizvod njihovega posebnega ustroja. Tisti, ki želi pobegniti iz fizičnega življenja, lahko to stori le tako, da gre v in skozi Šolo Ljubezni. Ni druge poti. Zato postanejo vsi tisti, ki stopijo na pot okultizma s sebičnimi nameni in ki izvajajo pripadajoče prakse z osebnostnimi motivi, zle sile, otroci teme, ki so še bolj grobi in absolutno materialni kot materialisti sami. Okultistovo celotno bitje in narava sta kot skrbno negovan vrt, ne pa kot kos izsušene zemlje. Zato postane plevel, ki raste v tej bogati zemlji, gromozanski in ga zelo dolgo ni mogoče izkoreniniti.

Armada Ljubezni se giblje kot en človek, kajti v njej ne more biti nikakršnega nerazumevanja in nikakršnih napak. Povezanost je absolutna in kar koli manj od tega je nesmiselno. Koliko korakov in izkušenj je potrebno preiti, preden se jo doseže! To, kar se v običajnem človeškem jeziku imenuje ljubezen, je zgolj prvi korak, nenehno vabilo, ki se postavlja pred nas in nas žene v čudovit poskus. Ko pa dosežemo stanje okultne združenosti, se nam lahko zgodi, da najbližji, tisti, od katerega se ni dovoljeno oddaljiti, prebiva nekje daleč. Mogoče je, da se vojaki v tej mistični armadi nikoli ne utelesijo sočasno in da nikoli ne izmenjajo človeškega pogovora, pa čeprav skozi veke stojijo drug ob drugem. Človeško bitje, katerega najbližji in najdražji se nahaja na visokem duhovnem kraju in katerega ravnanju in dejanjem vlada ta isti zakon, ki vlada njegovemu tovarišu (kar pomeni, da med njima ni ne odklanjanja in ne omahovanja), je eden od tistih, ki so luč za svoje sosede in prijatelje na fizični ravni.

Tisti, ki niso sposobni uporabljati Ljubezni kot prvi korak, ki vodi do naslednjega in ki jih potiska naprej, dokler zavestno ne preidejo skozi to cere-

monijo, morajo vedno znova in znova, ne glede na moč svojih teženj ali veličino svojih darov, pasti nazaj. Kajti tisti, ki stoji sam, stoji le zato, da bi padel.

Ljubezen je čudežna stvar. Odseva le to, kar je v življenju čudežnega. Pri-merjati jo je mogoče le s tem. Njeno rojstvo v duši je enako čudežno in ne-razložljivo kot je rojstvo duše v telesu. Ko se enkrat rodi, vztrajno raste, dokler ni sposobna ceniti vse, kar živi, biti odgovorna za vse, kar živi. In tako mora učenec, ne glede na vrsto sprememb v svojem zunanjem življe-nju, ostati v svoji notranjosti negiben, vedoč, da je resnična združenost nespremenljiva in da postaja, ne glede na navidezno ločenost, vse silovitejša. Tudi če je tisti poleg vas (kar v običajnem jeziku pomeni tovariš po duši; tisti v neizmernih množicah, ki ga najbolj ljubite) zunanje odstranjen na nek oddaljen kraj, na drug planet ali k podstavku Božjega prestola, se ne smete odkloniti ali ustrašiti, ampak ohraniti nezmanjšano čutenje združe-nosti. Mistično čutenje, ki veže duhove v trajne vezi, mora biti sposobno premagati razdaljo, tako, da je mogoče, če je potrebno, premostiti celotno vesolje. Povezuje mojstra in vajenca, adepta in učenca, človeka in angela. Iz njega izhaja stanje, ki ga poznamo kot "Praznik Potešitve", stanje največje radosti, ko celota vsrka jaz. Nek učenec, ki je zavestno prisostvoval prazno-vanju tega praznika v Dvorani Učenja, je podal naslednji opis, ki, četudi tako kratek, prinaša nekatere pomembne podrobnosti:

"Ob naporu, da bi dosegel Dvorano, se je najprej zdelo, da sem izgubil pot. Znašel sem se visoki goščavi mirte, ki je bila vsa v cvetju. Nad mano je bilo modro nebo. Za trenutek sem se ostro zavedel sladkega svežega zraka in sonca ter moči in radosti rastlin. A takoj zatem sem videl, da je mirta ove-nela, poglobila po zemlji in prekrila velik pod Dvorane. Nekdo, ki je stal ob meni, je rekel: 'Glej, žetev se je pritajila. Drobnost osebne življenja je posekano; leži pod nogami tistega, ki hodi; in z vsakim korakom oddaja sladek vonj, ki ga nikoli več ne bo zapustil.' "

Ta vonj je tisti skrivnostni dosežek inkarnacij, ki ostaja v egu še potem, ko se inkarnacije zaključijo. Toda oddaja ga le pohojena mirta; preden se pojavi vonj, mora biti osebni jaz posekan, zrušen in pohojen.

LITANIJA

I.

Zajela me je spuščajoča se božanska potešitev.

II.

Dajem, ker je moje srce prepolno; ne more vsebovati vsega, kar ima.

III.

Zavedam se, da je ljubezen neskončna, pa čeprav lahko jaz obdržim le kapljo. Zato sečem drobno drevo, ki je bilo izraz moje osebne rasti.

IV.

Tu, na tleh mesta učenja, leži mirta mojega življenja. Ovenela bo in izginila, ko bodo tla pripravljena za naslednji veliki Praznik. Zadovoljen sem, da je to tako, kajti vstopil sem v vse.

V.

Jaz sam nisem nič in nimam nič.

VI.

Pa vendar imam vse in sem vse.

VII.

Sočasno spim in bdim.

VIII.

V meni je neizmerljiva vsebina, ki je večni počitek, katerega, ko je enkrat dosežen, ne more zmotiti nič. Moje bitje je vsrkal absolutni mir, zato sem pripravljen na neprekinjeno delovanje in oborožen za nenehen boj.

Nesmrtnost in Ljubezen sta si skoraj istovetni.

Oh, speče duše, ki greste slepo v smrt, pazite in bodite budne. Ni smrti za tiste, ki živijo v ljubezni. Trudite se, da odprete svoja srca in dovolite, da v njih vzbrstijo zeleni listi pomladi in ustvarijo novo življenje za tiste, ki čakajo, da se v vas zgodi čudež. Tisti, katerim podarjate nežnost, bodo okušali sladkobo božanskega življenja, bodo priče veličastju ponovnega vstajenja, se bodo sami zavedli moči nevidnega.

Ko "tisti, ki hodi" pogleda navzdol na položeni in oveneli zimzelen, med katerim leži drobno drevo njegovega osebnostnega življenja, je pripravljen na srečanje z vso nesrečo ali stisko, kajti ve, kako malo časa lahko traja. Kakršen koli trajen pomen ima le tisto, kar vpliva na njegovo nesmrtno bitje. To je učenec intelektualno vedel že od prve prebuditve njegovega uma, a sedaj, ko vstopa v zavest celote, to prvič dejansko zaznava. To, kar je bil še nedavno tega on sam, sedaj tam leži kot ovenela veja. Pa vendar ima višji jaz vse in je vse.

Znamenje novica ali na novo vsajenega, trikotnik, ponazarja stanje sočasnega sna in budnosti ter mistično stanje ekstaze, ki se iz tega poraja. Kasneje se vanj vključi križ, novi križ višjega trpljenja; trpljenja v in s celotnim človeštvom, križ, na katerem je nenehno križan Krist človeka, kakor tudi Krist sam.

3. poglavje

Praznik Rojstva je drugo veliko praznovanje v letu, kajti prvo po svoji dostojanstvenosti je Velika Noč. Drugo je tako po pomenu kot po težavnosti, zato jih je na njem prisotnih manj kot na kateri koli od predhodnih Ceremonij; in to iz preprostega razloga - prenesejo ga lahko le redki. Mnogi, ki so prešli skozi predhodnje preizkuse in so zaradi pridobljene izkušnje upali, da bodo našli moč za večjo preizkušnjo, niso uspeli in so se opotekli na vhodu v Dvorano Učenja. Nekateri, ki so vstopili, pa so se obrnili ob pogledu na veliko reko, ki v svoji tišini in negibnosti, vpliva na ta preizkus. Kajti

ob uri rojstva, v tem vzvišenem trenutku, se duša zazre v teh vodah v samo sebe. Le redki imajo moč za kaj takega. Tisti, ki vzdržijo ta preizkus, se nato pridružijo izgovarjanju enega samega stiha, ki oblikuje litanijo rojstnega dne.

LITANIJA

I.

Želim si absolutne ljubezni.

Duh, ki naj bi se rodil v novi svet, prosi po svetu Ljubezni. Proži nemočni roki proti tistim, ki so že rojeni. Poziv otroka v povojih je tisti, ki oblikuje univerzalno litanijo rojstnega dne Krista in Krista človeka.

Barva rojstva je blede roza. In tako učenci kot iniciati med tem Praznikom vidijo Dvorano v barvi divjih vrtnic. Ozračje se zdi polno svetlih oblakov. In ti oblaki bi lahko bili veliki grmi vrtnic brez listov. Tu pa tam, kjer je barva toplejša, se od časa do časa iz srca globljega odtenka pojavi živi razcep plamena; le-tega povzroči blisk misli in čutenja, ki je rojstvo duše.

Velika reka je odprta in jasna ter podobna ogromnemu ogledalu. Učenci ob vstopu stopijo navzdol do njenega roba in za trenutek pozorno zrejo v njene globine, nato pa odstopijo mesto drugim. Mnogi se v zadnjem trenutku umaknejo, kajti v negibni vodi je mogoče videti čudovito vizijo, ne navadno in strašljivo sliko, ki se pojavi in se oblikuje za vsakega posebej. Učenec, ki lahko vzdrži to iniciacijo, vidi svoje lastno življenje, svojo preteklo zgodovino, prikazano kot v zrcalu, brez kakršne koli nejasnosti ali mehčanja ali kakršnega koli skrivanja. Dejstva so predstavljena v vsej svoji preprostosti, brez izgovorov ali pretvarjanja. Nekatere zgodbe, ki jih pripoveduje voda, nekatere prikazane slike, so zelo lepe, kajti človeško življenje je polno lepote. Človek bo včasih presenečen nad nepričakovano ljubkostjo preteklih del. Druge slike pa se razgalijo s sramotno jasnostjo; nekatere so

umazane, nekatere grozne. Učenec, ki je dovolj močan, da to vzdrži, osupel zre v ta neizprosen zapis, ta odločen zgoščen pregled, ki se ne konča, dokler ni videno in povedano vse, dokler ni podana in natančno ocenjena vsota življenja. Potem, ko je opazoval spreminjajoče se slike v ogledalu vode, dokler ni bilo povedano in opravljeno vse, učenec odstopi mesto drugim, gre naprej in vstopi na skrivnostni kraj, ki je znan kot Kapela Ognja, kjer tista toplota, ki izhaja iz roza obarvanih oblakov, postane zgoščena in oblikuje velik plamen. V tega vstopi učenec. To je podobno prehajanju skozi silovitost velike peči. Prisiljen je vstopiti vanj, nezastrt, nezavarovan, ob tem, ko so odpadli vsi ovoji in oblačila (celo sama živalska duša). Tisti, ki to lahko vzdrži, pogleda - ko se iz roza barve pojavi plamen rojstva - v samega sebe in se spozna. Inicijati, ki nadzorujejo Ceremonije, po izbruhu plamena rojstva vedo, da je učenec prestal iniciacijo, da je izbral rojstvo in je rojen.

Rojeni stopi iz roza barve na kraj mračne tišine. Dovršil je vse ceremonije in praznike rojstva, začne se obdobje bdenj, posta, molitve. Novorojeni mora nositi križ višjega življenja. Čustvo in želja sta ga pripeljala tako daleč, vztrajanje in rast ga morata pripraviti na izkušnje svetih mesecev, ki sledijo tistemu, ki je posvečen rojstvu. Sedaj ležijo pred njim mistična bdenja in prazniki, ki simbolizirajo in prikazujejo smrt, ponovno vstajenje in preobrazbo.

Doseženo je dejansko rojstvo. Sedaj nastopi odpiranje zlatih vrat, dvigovanje težkega železnega zapaha, ki jih zaklepa in zapira.

Januar - Bdenje

NOVEGA LETA DAN

Besede Mojstra Ljubezni Učencu

I

Pogumno je srce, ki vidi luč!
Močna je duša, ki vonja dišeči zrak.
Nihče drug ne more upati, da bi se vzel tako visoko;
nihče drug ne more izdihniti tiho molitev.

II

Pusti za sabo ugodje in mu dovoli, da se smeje.
Prosi mir naj odvrne od tebe svoje blede lice;
v njem najdeš spreminjajočo se polovico
tistega velikega veselja, ki živi v meni.

III

Jaz rotim svoje otroke naj pogledajo daleč
tja, kjer stojim sam - in čakam.
Potisni v stran težki železni zapah,

ki zaklepa in zapira zlata vrata.

IV

Da, potisni ga vstran; kajti v tvojih rokah

je moja moč, čakajoča na tvojo voljo.

Vstopi z mano v sijoče dežele,

vzpni se z mano na zlati hrib.

V

Toda vedi, da za sužnje tam ni mesta.

Ugodje ali ponos, mir ali bolečina,

te ne prinašajo nobenih sprememb na tvoj obraz;

ko nadvlada moja moč - mora njihova upasti.

Zeleni Listi.

4. poglavje

Kar je za Naravo luč, je za človekovo srce ljubezen.

Mojster v ljubezni spregovori učencem na prvi dan novega leta, kajti v prvem mesecu leta se odvijajo bdenja ljubezni, bdenja, v katerih se učenca pripravi in okrepi za vse izkušnje, ki sledijo in ki ga bodo izkušale in preizkusile do skrajne mere. Vrata so trdno zaprta, železni zapah je težko dvigniti, učenec ga ne more dvigniti sam.

Vrata iz zlata so tisti portali, ki vodijo do duhovnega življenja. Ga ne zapirajo - vodijo do njega. Železni zapah, ki leži preko njih, je edini, ki preprečuje, da bi bila skozi priprta, pripravljena, da bi popustila pod mehkim dotikom vsakogar, ki bi želel vstopiti. Železni zapah je zelo težak in ga je težko odstraniti - tako težak, da tega ne more nihče narediti sam. Železni zapah, tako težak, tako trden, tako neuklonljiv, je utvara; je tista umetna in začasna zavest, ki dela ljudi za ločena in osamljena bitja. Človeku, ki gleda

na stvari z zunanjega stališča, se zdi ta zavest edina velika realnost, edina absolutna resnica; tako globoko je stanje utvare, v katerem prebiva.

Novo leto, letni čas povratka svetlobe in toplote ter prenovljenega brstenja oplajajočega življenja, prinaša ljudem idejo upanja. Čeprav so vrata zaprta in je železni zapah težko dvigniti, je to tako samo začasno. Prišlo bo do spremembe, zgodil se bo čudež, ponovno vstajenje je gotovo. Spomnite se, na pomlad vedno brsti; zeleni listi srca bodo ob svojem času vzbrsteli. In vedite, da je nad-Narava enako gotova in neuklonljiva kot Narava; in zunanjih zakonov višje se je mogoče naučiti s preučevanjem tistih nižje.

Tako kot se sonce znova povrne in svetu narave prinese lepoto, tako se znova povrne tudi božanska svetloba in prinaša ljubezen, najlepšo od vseh stvari. Srce postaja s trpljenjem zapahnjeno. Razočaranje, žalovanje, kesanje, obžalovanje in sramota z njega odtrgajo zelene liste in jih vržejo naravnost na tla. To so grenki vetrovi in krute zmrzali človekove narave. Zdi se, da sta mladost in veselje za vedno prešli. Vera, ki je nezavedno znanje, je nujna za učenca, ki naj bi sodeloval v tem čudežu. "Besede Mojstra v Ljubezni Učencu" so naslovljene na tiste, ki so dosegli točko, ko bodo morali padli nazaj z zlatih vrat, se preplašili na samem pragu, zato ker njihovo znanje še ni postalo popolno.

Če ima poslušni potrpljenje in voljo, da bi vztrajal, ga bo nenadoma znova obdala svetloba, tako da se bo zavedel božanske toplote. Vera je tista, ki omogoča, da se odvije ta čudež; vera, ne v neko veroizpoved ali nek oltar, ampak v nevidno življenje in njegove zakone vračanja. Vera in zaupanje sta lastnosti, ki sta za učenca bistveni.

Celotni Januar, ta mesec začetka, je posvečen ceremoniji Šole Ljubezni, in vsaka zora, vsak poldan, vsaka polnoč v mesecu ima svojo molitev, ki jo je potrebno izmoliti v sozvočju. S temi molitvami je mogoče seznaniti le tiste, ki so dejansko vstopili v šolo. Drugim učencem nauk šole v tem letnem času posreduje eden od njenih učiteljev; in vsi, ki si goreče prizadevajo stopiti na visoko pot, lahko sodelujejo v tem celomesečnem bdenju. Med bdenjem

prepoji Dvorano Učenja globoka vijolično-modra barva, ki je barva ljubezni, in učenec lahko s svojo zaznavo prepozna, ali si je zaslužil vstop v šolo in katero stopnjo napredovanja v njej je dosegel. Opazovanje bdenja podarja učencu moč, da prestane kasnejše praznike mističnih mesecev; zato je dobro, da neprekinjeno vstopa na kraj učenja, skozi ves njegov čas, kajti, ko zasedajo mojstri v ljubezni, moč prihaja kot iz vodnjaka. Na Praznovanje Ponovnega vstajenja so sposobni priti le tisti, ki so sprejeti člani šole.

Učenec, ki naj bi vstopil v Šolo Ljubezni, mora preiti skozi strogo pripravo in mora doseči pet lastnosti in sedem svojstev, ki označujejo te učenjake. Prvi dve lastnosti sta Vera in Zaupanje; tretja je Dar Usmiljenosti, ki iz odpuščanja žalitev ustvari naravno in ne prisiljeno dejanje. Ko se učenec dokoplje do njega, preda vsa orožja žaljenja ali zdraharstva. Nič več si ne želi, da bi imel mir ali moč ali ugodje za sebe ali katerega koli ljubljene. Vsak vzgib za boj s komer koli drugim ali celo za obrambo pred katerim koli drugim je šel enkrat za vselej. Nato učenčev duh postane kot golobica, ki je oblečena v belo perje. Če je v njegovi osebi mogoče videti moč, ali če z njo uporabi silo, ta moč in sila prihajata iz velikega belega bratstva ljubezni, ne iz njega samega, in ju vodijo njegovi učitelji. Moč in sila sta lahko tako instrumenta zla kot dobrega; in ljudje pogosto počenjajo zlo z njunim izražanjem, celo če delujejo z najvišjimi vzgibi. Učenec ne more zaupati samemu sebi, da bi ju pravilno uporabil, če ni učenjak v tej vzvišeni šoli in ve, da tisti modrejši od njega delujejo nanj in skozi njega. Zato je učenec lahko pred svojim vstopom v to šolo le študent in ne dejaven zastopnik v svetu ljudi. Zato mora skozi pripravo in se mora nenehno preiskovati, da bi ugotovil, ali je dosegel zahtevane lastnosti in svojstva.

Lastnosti so:

1. Zmožnost Vere ali Nezavedno Znanje.
2. Božansko Zaupanje ali Neugasljivo Upanje.
3. Dar Usmiljenosti.
4. Moč Čiste Ljubezni, ki podarja brez pričakovanja kakršnegakoli povračila.

5. Zavedanje Nevidnega ali Znanje o nad-Naravi.

Svojstva so deloma psihična in deloma intelektualna.

1. Razločevanje,

2. Razum,

3. Pravičnost in

4. Častitost - prepozna človeški um in se zato imenujejo intelektualna.

5. Vizija notranjega očesa,

6. Sluh notranjega ušesa in

7. Čut duhovnega dotika

so čisto psihične in njihova uporaba je za učenca duhovna razsvetlitev. Obstaja še precej več psihičnih svojstev, ki pa se razvijejo takrat, ko celoviti psihični človek doseže svojo polno rast; vendar pa je teh sedem nujnih za učenca, preden se lahko uči prve lekcije v šoli Ljubezni ali preide skozi prvo iniciacijo.

Tisti, ki vstopa v zbor ljubezni, mora ob vstopu predati vse, celo svojo lastno dušo. Preden je lahko prepoznan od bratov v ljubezni, mora vzeti svoj živalski jaz in ga potisniti ob svoje noge ter na njegov vrat položiti svojo nogo. Preden se lahko začne zavedati obstoja mojstrov v ljubezni, mora izkoreniniti tisto slepečo norost, ki povzroča lakoto ljudi po ločenem življenju. Preden mu je lahko izrečena kakršna koli dobrodošlica, mora zgrabiti samo naravo, ki drhti v njem in ki omogoča njegovo življenje, ter jo prisiliti, da bo tiho in mirna; sicer bo utopila to dobrodošlico - če naj bi bila izrečena - s svojim krikom po milosti. Ne imejte milosti zanjo, sicer bo postala vaš vladar.

Le čustva so tista, ki vodijo do prebivališča duše; le preko srca lahko dosežete samega sebe. Učiti se morate preko ljubezni. Razmišljajte o tej čudežni stvari, negujte jo, preučujte jo. Vzemite svoje srce in vsa njegova čustva, slecite z njih vse prevleke in se zazrite v njih. Učite se to narediti kritično

in brez omahovanja. Ukvarjajte se tako, ne le s svojim srcem, ampak tudi s srci svojih resničnih tovarišev. Le od tistih, ki so resnicoljubni, je mogoče pridobiti resnico. Trpite vedro, vedoč, da s trpljenjem izgorevajo in izginjajo vaši najbolj grobi deli jaz-a. V izkušnji srca in v lekcijah ljubezni obstajata tako globoko ugodje kot ostra muka. Če se z veseljem prepustite muki, se bo hitreje končala. Neomahljivo zrite v vaše srce in se od njega učite. Ne bojte se trdih imen, ki jih bo vaša živalska duša uporabila za vaš veliki jaz. Porazite te nižje instinkte, ki vas potiskajo nazaj v ne-zavedanje. Učenec, ki izrazi prošnjo po vstopu v to bdenje, mora vedeti, da to pomeni povabilo k trpljenju, ki bo gotovo hitro sprejelo to vabilo in padlo nanj z neprizanesljivostjo, ki bi bila za običajnega človeka nevzdržna.

Prošnja po psihični zavesti mora biti ponovljena mnogokrat, preden se pridobi vizija notranjih oči, sluh notranjih ušes, čut duhovnega dotika. Mnogi učenci to izražajo leto za letom, vstopajoč v Dvorano Učenja ob bdenjih ljubezni in prosijo za njih, pa vendar ostajajo slepi in gluhi in s prevladujočim občutkom osamljenosti. Če temeljito raziščejo samega sebe, lahko ugotovijo, da je to verjetno zato, ker svojstva, ki so del človeškega značaja in se razvijajo v človeškem življenju, še vedno niso v celoti pridobljena. Ta so razločevanje, razum, pravičnost in častitost. Dokler ta niso pridobljena, učenec ne more vstopiti v psihično izkušnjo, kajti ta razvoj mora biti popoln in enakomeren, tako kot so cvetni listi lotosovega cveta; in njegova narava se mora odpreti v skladu z resničnim zakonom, tako uravnovešeno in celovito kot se odpira popek popolne cvetice. Zato psihične zavesti ne more obuditi tisti, ki še ni pripravljen, da bi jo pravilno uporabil. Če bi človek, ki postane učenec in si želi hoditi po resnični poti razvoja, imel psihično zavest brez zahtevanega popolnega moralnega ravno-vesja, bi bila njegova prva grenka izkušnja izguba teh notranjih čutov. Odvzeti so mu zaradi nevarnosti, ki je prisotna ob njihovi posesti vse dotlej, dokler ni prešel skozi stroge priprave in preizkušnje. To je preprosta razlaga razlike med psihičnimi darovi okultista in spiritista. Tisti, ki se imenuje "spiritist", sega po darovih brez potrebne priprave in se lahko, v svojih psi-

hičnih telesih, nahaja tako med dobrimi kot zlimi tovariši. Učenec se znajde, ko so njegovi psihični čuti odprti, na svojem lastnem kraju, v svoji lastni šoli. Ne potepa se po širokih stranpoteh astralnega življenja, ki so enako polne nevarnosti in zla kot tiste zemlje; on mora zapolniti svoje mesto, opraviti njemu dodeljeno delo, stati neomajno na tem mestu in opraviti to delo brez odmora. In šele, ko je dovolj napredoval, se začne zavedati prisotnosti tistih članov šole, ki so mu blizu v mističnem smislu - njegovi resnični tovariši.

“Kjer se zbereta dva ali trije, tam sem Jaz med njimi.”

Kjer se dva ali trije tovariši v ljubezni začnejo zavedati drug drugega, oni zaznajo tudi vzvišeno Podobo, ki stoji tesno med njimi, Edinega med Avatarji, ki je obljubil, da bo ostal z nami celo do konca sveta. On nas ni nikoli zapustil, niti nas ne bo; v eteričnih prostorih se On giblje med trpečimi ljudmi, jim postaja viden v njihovih trenutkih skrajnega trpljenja. V psihičnem svetu je On med učenci, nenehno pomaga duhovom, da se dvigajo navzgor, in nam kaže pot, resnico in življenje. Mnogokrat mora učenec preiti skozi preizkušnje in očiščenja celotnega mističnega leta, preden je mogoče prepoznanje “dveh ali treh”. To ni nujno, da bi videli Krista. On je šel h krčmarjem in grešnikom in še vedno prihaja k njim; edina potrebna usposobljenost je popolno obžalovanje ali pa izjemno trpljenje. Vidi, sliši in čuti druga dva ali tri ter se zaveda Podobe v sredi pa se lahko le tisti, ki je sposoben trdno stati na svojem mestu in ga ni mogoče vreči z njega.

Na teh Ceremonijah je leto za letom prisotnih veliko, zelo veliko učencev, ki so brez moči, da bi vstopili v preizkušnjo ali poskušali preiti iniciacije. Ti zbirajo moč in znanje s prisotnostjo na mističnih ritualih. Te preizkušnje so onstran zmožnosti osamljenih duhov, ki so še vedno pod vplivom utvare ločenosti. Šele, ko pride do prepoznavanja resničnih tovarišev v psihičnem življenju, postane mogoča celovita iniciacija. Nihče ne more sam dvigniti težkega železnega zapaha. Ko utvara ločenosti prvič sprostí svoj prijem, se na učenca spusti preplavljajoč občutek osamljenosti, kajti tisti, ki jih srečuje, ali ki ga obdajajo na fizični ravni, najverjetneje niso njegovi resnični

tovariši. Pa tudi, če bi bili, jih on s fizičnimi čuti ne bi bil sposoben prepoznati. Opozorjen je, da te duhovne povezanosti ni mogoče iskati v nobeni zunanji ljubezni ali prijateljstvu, pa najsi je to še tako globoko in čisto. Tisti, ki jo išče v okviru fizične privlačnosti, usmerja svojo pozornost v napačni smeri, kar prinaša ustrezno kazen. Prepoznavanje duhovnih tovarišev se lahko odvije le v okviru okultnih ceremonij in bdenj. Če se zgodi, da najdete, potem ko se je v vas razvilo zavedanje o vaših resničnih tovariših, nekoga, ki je prijatelj na zemlji, potem vedite, da ste precej napredovali na poti. Imeti dovolj moči za pridobitev povezanosti s tovarišem tako na fizični kot psihični ravni, pomeni, da je bil človekov božanski del sposoben razviti cvetni list svojega lotosovega cveta in dovoliti njegovemu prijetnemu vonju, da postane vonjava, ki lahko doseže zunanji čut. Kajti ta tako čudovita stvar mora priti od zgoraj; pomeni, da je dvema inicitoma usojeno ali dovoljeno, da se srečata na zemlji - čudo, ki se redko zgodi v eni dobi. Nihče drug kot le visok iniciat ve, kako je mogoče v zunanji zavesti preveriti vez med dvema prijateljema in dognati njen pravi značaj.

5. poglavje

Nihče, ki je enkrat videl belino ob Prazniku Ljubezni, se ne more nikoli več potopiti v lenobo brezbričnosti, v katero so potopljene ljudje in v kateri životarijo mnogi učenci. Odslej to ni več mogoče. Srce se sedaj odpre celo za tiste, katerih dela mu povzročajo bolečino in skrb že, če samo pomisli na njih. Potem, ko je učenec večkrat prisostvoval Prazniku Ljubezni, prešel njegove preizkušnje in prodril v njegove skrivnosti, izgine plamen barv, izgine škrlatna barva strasti ter plamen želje in vse je belo kot lilija. Ko to vidi, učenec ve, da je vstopil v prvo stopnjo belega bratstva, ki obstaja znotraj telesa ljubezni, znotraj njegovega oboda in jedra. Nato se pojavi nenadkriljiv čudež glasu tišine, ki se dvigne mehko in skrivnostno, kot utrip, ki bije le nekoliko glasneje kot prej; ki pa počasi in čudežno postaja vse bolj določen in jasen. Ne pojavi se kot čudežen zvok, ki prodre v razum ob redkih priložnostih, ampak kot stalen vodnik in narekovalec. Preko njega dose-

gajo človekov duh povelja, ki jih njegov materialni razum razume na takšen način, da ve, kako naj jih spoštuje, pa tudi to, da jih mora spoštovati z enako gotovostjo in popolnostjo kot je potrebno spoštovati zakone Narave. Dosežejo ga osebna povelja, deležen je podrobnega učenja naprednega življenja učenca, brez potrebe po kakršnem koli vodstvu s strani zunanjega učitelja. Povedano mu je, kako naj ohrani potrebno vsakodnevno osredotočenost skozi neprekinjeno obdobje šestih svetih mesecev, kako naj prisostvuje mističnim ceremonijam in praznikom, še medtem ko ni sposoben prestati preizkušenj, kako naj postane del velike drame ter kako naj vstopi v njeno tragično napredovanje, pa čeprav še ni iniciat. Ko enkrat v popolnosti izpelje to težko nalogo, lahko naslednje leto upa, da bo dvignil težak železni zapah in v celoti vstopil v ceremonije, jih varno prešel, pa čeprav bo ob preizkušnjah trpel.

Četudi bi se tisti, ki je videl belino, rad odpovedal bitki in znova postal tak kot tisti, ki so brezbrizni, to ni mogoče. Ko se cvet enkrat odpre, pa čeprav samo za en sam cvetni list, se ne more nikoli več povrniti v stanje popka. Duh se je prebudil, zato si mora prizadevati in delovati v določeni smeri, brez kakršnega koli drugega počitka ali prekinitve kot le v globoki zavesti, ki varuje duh med vznemirjenostjo in napornim delom; ta blažena osvežitev mu pripada sedaj s pravico, kajti v svojih globinah se je začel zavedati strašnega, neskončnega mirovanja. S prebuditvijo duha se je pojavila čudovita zavest o okoliških prisotnostih, o združeni armadi, katere člani so si zelo blizu, povezani, ne zaradi pravila ali povelja, ampak zaradi skupnega bitja vseh src, zaradi skupne želje, ki napolnjuje vse duhove, zaradi enosti cilja, ki oživlja vse.

Nerazviti člani človeške rase so oviti v utvaro. V njej se gibljejo kot v megli. V njih sproža predstavo, da je vsak posameznik njihove rase ločeno bitje, ki je sposobno delovati samo in za sebe pridobiti vse, kar je v življenju dobro in vredno, če je le dovolj močan in odločen ter popolnoma sebičen. Kako očitna zabloda je to za vsakogar, ki pogleda le malo onstran obrisa svoje lastne podobe. Poglejte za trenutek plimovanje in valovanje Narave in od-

krili boste, da je obris le njen začasen in prehodni del, ki se neprestano spreminja in zamenjuje. Ločitev telesa od njegovega okolja, bi, če bi bila mogoča, pomenila smrt. Enako je z duhom. Nikoli ni ločen od svojega duhovnega okolja; to, da ga materialna oblika osami, je le utvara. Ali ni zato res, da človekovemu duhu ni potrebno narediti drugega kot le to, da se prebudi za realnosti svojega bivanja in se dokoplje do polne zavesti. Nato je, še enkrat, vse njegovo; brezmejnega vesolja, svetovi duhovnega življenja, ljubeče srce, ki je srce sveta, v katerem ob svojem času vse najde toplino in neskončno tolažbo.

Vedite, da živalska duša v človeku in njegov božanski duh, ne moreta sočasno delovati s polno močjo. Eden se mora začasno izključiti. Pri človeku sveta je začasno izključen njegov božanski duh. Vsak človek sam izbira, kaj bo prevladalo in kaj bo rastle in postalo močno kot velikan, medtem ko bo drugo slabelo in postalo manj dejavno ter manj zmožno delovanja. Njegova izbira bo izraz resnične želje. Nobena druga ni za nobeno rabo. Sužnji nimajo mesta med učenci, niti se jim ne morejo pridružiti. Tisti, ki se odloči, da bo hodil po visoki poti, to naredi zato, ker si to želi, tako da njegovo trpljenje postane zanj isto kot veselje; in tako vstopi v ekstazo. Nato se pojavi nenavadno vedenje, da sta ugodje in bolečina le dva vidika ene stvari, pa čeprav se običajnemu človeku zdita povsem in popolnoma ločena, narazen kot pola.

Medtem ko govorite s svojim božanskim jaz-om, poskrbite, da bo vaša živalska duša mirovala; položite svojo nogo nanjo in jo prisilite, da vam bo služila; vendar pa je ne poskušajte ubiti, dokler za to ne nastopi čas. Povrnili se bo v življenje in se vam nenadoma zoperstavila v novi podobi ter vas napolnila z grozo in strahom. Nimate moči, da bi jo ubili. Pred njo lahko pobegnete tako, da si jo podredite, da njene moči preobrazite v božanske sile ter preusmerite svoje zanimanje k le-tem. Pri izpeljavi tega čudeža vam bodo tiho, pa vendar odločno, pomagale vse prefinjene in dobrotljive moči zemlje in neba, kajti spoštovali boste njune zakone. Asket deluje tako v nasprotju z zakoni Narave kot nad-Narave, zaradi česar postane izobčenec in

tujec ter se mora bojevati sam, brezupno opotekati po brezupni poti. Obsojen je na neuspeh, kajti nihče, ki hodi sam, ne more upati, da bo dvignil železni zapah.

Potem, ko smo obravnavali fizični del ne-ločenosti, morate vedeti, da Narava in nad-Narava delujeta v analognih smereh ter pod zakoni ustreznosti. V višjem življenju postanejo vsi zakoni bolj zaznamujoči kot v nižjem, bolj nedvoumni in bolj neizprosni v višjem življenju kot v nižjem, bolj v nad-Naravi kot v Naravi. Na pragu okultnega življenja je za napredovanje v pravi smeri nujno imeti vero, kajti nad-Narava je neznana in nevidna. Ko pa se v vas enkrat prebudi duhovna zavest in odprejo psihični čuti, boste takoj spoznali in prepoznali zakon ne-ločenosti. Poglejte okoli sebe, pa boste opazili topilno, spajajočo moč dejanskega duhovnega življenja! Glejte, kako učiteljeva zavest postaja zavest učenca, kako ljubimčeva duša postaja duša ljubečega, kako brez besed izmenjujeta misli mati in otrok. Največja ljubezen od vseh, večja kot vse te, je ljubezen Mojstra do svojega učenca. Za tistega, ki se uči, ki se nagiblje k njemu in ki je vstopil v telo ljubezni, katerega del je, je On oče in mati, ljubimec in prijatelj.

Ko je bil enkrat odstranjen občutek ločenosti, je bila odstranjena največja ovira na poti moči. Odstranjene so tudi nevarnosti. Kajti, ko človek doseže to točko napredovanja, postane povsem nesebičen in vsa njegova moč je uporabljena za celoto in ne za njega samega. "Moč, po kateri bi moral hrepeneti učenec, je tista, ki ga bo naredila za ničevega v očeh drugih ljudi." To je pravilo, zapisano s plamenečimi besedami, ki bo na steni Dvorane Učenja zapisano tako dolgo kot bo trajal svet.

Človek lahko ponovno zgradi svojo fizično naravo in iz nje ustvari svojo božansko naravo, le če ve, da ne ona ne v njej oživljajoča moč ne pripadata njemu ali sta celo on sam. Ko to ve, je pripravljen, da na novo zgradi svoje telo in v njem oblikuje duhovno podobo vredno nesmrtnosti.

Dokler sebe obravnava kot ločenega od drugih, celo od katerega koli, katerega greh se mu gabi ali katerega sovraštvo je izkusil; dokler ima kakršno

koli željo za samega sebe, pa četudi željo po počitku ali miru, tako dolgo je slep in gluhi ter nemočen v prisotnosti Velikih.

Človeška ljubezen se zaključi s človeškim življenjem, zato jo je potrebno spoznati in izkusiti do popolnosti, kajti njene lekcije so del izkušnje človekovega romanja. Ljubezen, potešitev, občutek združenosti, ki prihajajo onstran človeškega življenja so neizrekljivo nežnejše in močnejše kot katero koli človeško čustvo, vendar pa jih je potrebno doseči preko človeških čustev. Za ljudi ni nobene druge poti. Nato znanje, ki je bilo pridobljeno s potešitvijo ljubezni, postane del človeka, in veselje ter žalost nista več motnji, ampak postaneta nekaj drugega, združenega z novim čustvom, ki bo vedno ostalo njegovo. Mirta, drobno drevo osebnostnega življenja, je dosegla svojo najvišjo rast, dosegla čas cvetenja in pogledala v nebo z očmi svojih cvetov. Sedaj se poleže kot odišavljena preproga v templju predanosti.

Duhovno življenje je ozračje, duhovni eter, v katerem krožijo in zasedajo svoje določene poti duhovne oble. Ko se duh tega zaveda in si prisvoji znanje, se začne njegova duhovna dejavnost. To, kar se je v običajnem človeškem jeziku imenovalo ljubezen, strast, ki se prebudi ob stiku dveh osebnosti, ni le sredstvo, ki omogoča na svet novim generacijam. Ljudje, katerih pogled in znanje sta omejena na materialne stvari, mislijo, da je to tako. Toda tisti, ki so vsaj malo privzdignili železni zapah, ki zapira vrata iz zlata, dobro vedo, da ima strast, ki jo ljudje imenujejo ljubezen, neko drugo in večjo uporabnost kot je ustvarjanje življenja v tem svetu. Ustvarja tudi življenje v svetu onstran. Je sredstvo prehoda z zemlje na nebo, z materialnih stvari do duhovnih stvari. Slej ko prej se bolj ali manj dotakne vsega; tudi najbolj otrdelo človeško bitje nekaj čuti do nekega drugega bitja - lahko je to ljubezen do neke starejše matere ali do nemočnega otroka. V oklepu sebičnosti je potrebno najti razpoko. In izkušnja, ki izide iz tega je tako neizogibna kot rojstvo ali smrt. To je lahko navidezno jalov napor, ki ga skoraj ni vredno omeniti v zrcnih časa; ali pa lahko zraste v nekaj čudovitega, nekaj, kar bo označilo prebuditve duše za njeno večjo dediščino, za življenje duhovne ljubezni. Človek, za katerega strast ostaja le strast, ostaja le človek. Za njega

bo zemlja še naprej krožila in sonce sijalo, tako dolgo, dokler potrebuje te stvari; za njega bo vsakoletni prihod zelenih listov na drevesih brez pomena; prihod pomladi bo prinesel sporočilo ponovnega vstajenja, vendar on o njem ne bo vedel ničesar.

Grenkoba življenja in njegovih izkušenj ter stik s tistimi, ki živijo v sovraštvu in katerih duhovi so slepi in gluhi, povzročajo, da so srca ljudi kot drevesa pozimi, temna in suha. Ali nismo videli, da se vsako leto zgodi čudež zelenih listov. Vanj nismo mogli verjeti, dokler smo gledali v led ujeto zemljo. Toda poučeni vrtnar je videl drobne škrlatne in rjave obete popkov še pred zmrzaljo in ve, da so varno skriti pod njo, da njih toploto ohranja nežno življenje zemlje, ki hrani rastoče rastline. Tako je s srci ljudi. Mojster, inčiat, poznavalec nauka o človeški naravi, vrtnar ljudi, gleda, kako ljudje prehajajo skozi bridke preizkušnje, ki se zdijo kot duhovna smrt, dobro vedoč, da je znotraj skrit popek življenja, ki bo vzbrstel, ko bo konec bridkosti in bo ta postala preteklost.

Človek mora umreti; pa vendar je za nas izguba ljubljene zaradi smrti najtežja izguba, ki nam jo ponuja življenje. Toda počakajte! Preko spomina na mrtvega prijatelja zraste mistično zelenje, tako kot preko njegovega groba zraste naravno zelenje; in v prihodnosti bo morda nov prijatelj poprijel vašo roko in govoril z vami o njem, tako da bo z njegovimi besedami in mislimi zelenje postalo gostejše. Oba sta lahko vaša resnična tovariša. In če je temu tako, potem se od njiju ne morete oddaljiti; če nista, potem je oddaljitev od njiju neizogibna. V pogumnem srcu, močni duši, se ljubezen znova prebudi na zmagoslaven način in odločno razgrne svoje zelene liste - podobne zelenim listom Narave, mehkim, občutljivim, nežnim, ki jih je mogoče z lahkoto odtrgati ali zmečkati, ki pa so vendar nepremagljivi v svojem vračajočem se življenju in lepoti. Zato učenec, ki ve, da ljubezen daje in ne sprašuje, enako neprekinjeno ljubi tistega, ki je šel daleč proč, kot tistega, ki je ostal z njim.

Čustva srca - strasti, ljubosumja, upanja in strahovi - ki od časa do časa preplavljajo ljudi, jih lahko potisnejo v vročico in iz vročice v norost. Ko se

to zgodi, je to zato, ker so ljudje slepi in nevedni in ker ne vedo, kako naj iz samih sebe izgradijo božanska bitja. Ne zavedajo se, da je mogoče spremeniti naravo vsake kaplje krvi v človekovem telesu, da postane del njegovega duhovnega bitja, in da to preoblikovanje in preobrazbo nujno potrebuje. Vsaka moč in vsaka strast človeku pripadata zaradi božanskega namena, in ko se človek zruši ali zapostavi kateri koli del svoje narave, izigra svoje zaupanje. Duhovno bitje, v celoti opremljeno in popolno v svoji obliki, se mora dvigniti iz naravnega bitja.

Čustva so tista, ki vas vodijo do trdnjave duše; srce je tisto, preko katerega dosežete samega sebe.

Preoblikovanje čustev je tisto, s katerim je mogoče pozdraviti vročico življenja in odvrniti norost.

Preoblikujte vsa čutenja v moč.

Vzemite čustvo in ga spremenite v namen.

Vzemite vročico in jo spremenite v silo.

Vzemite norost in jo spremenite v božansko zaupanje.

Februar in marec -

Človeško življenje in človeška smrt

Ceremonija Življenja in Smrti - 21. marec.

6. poglavje

Kako izpeljemo ta preoblikovanja? Mesec Februar je posvečen bdenju priprave, med katerim je potrebno izvesti tri korake. V določenih psihičnih šolah je ta mesec razdeljen v tri obdobja po devet dni. Ti koraki predstavljajo pridobivanje samo-nadzora, samo-zaupanja in poslušnosti. Ob preučevanju in pridobivanju teh zmožnosti postane razumljiva skrivnost učenja ljubezni.

Življenje označujejo nenavadni trenutki, ki se od vsega ostalega časa razlikujejo po dejstvu, da je v njih potrebno sprejeti velike odločitve, odločitve, ki jih lahko sprejme le višji jaz. Ko nastopijo ti trenutki, je človek ob njih, najsi povsem nemočen, ali pa takoj spozna, da ravnovesja ne morejo vzpostaviti nobeni posvetni ali običajni razmisleki. Življenjski dogodki, ki se razvijajo eden iz drugega z vso tiho skrivnostjo naravne rasti, vodijo človeka z nezaznavnim in prefinjenim napredovanjem do enega od teh velikih tre-

nutkov, ko je prisiljen sprejeti odločitev takšnega značaja, da je v boju prisiljeno sodelovati njegovo celotno bitje. Človek, ki je ob takšnih preizkusih nemočen, se prepusti čutenju in čustvu, postane plen vročice in norosti. Učenec pa stoji neomajno na polju svoje narave, v sredini hrupa življenja, in odločno vpliva na preobrazbo znotraj samega sebe. Njegovo notranje čutenje, smrtni boj čustva, ki ga je v obstoj priklicala silovita okoliščina v človeškem življenju, je mogoče spremeniti v moč in ga uporabiti za veliki cilj. Njegov vodnik mora biti najvišji nagib, ki ga lahko vidi ali doseže. Takšen in noben drugi. Izbrati mora najbolj nesebično delovanje, ki je mogoče. Če se nepopustljivo oprime tega merila, bo nenadoma odkril, da je vročica popustila, medtem ko bodo tisti okoli njega zaznali iz njega izlivajočo se silo, ki tudi njih povzdiguje in jih sili slediti njim znane najvišje nagibe. Nato se bosta obup in beda, ki v lahko ljudeh povzročita norost, če jih ne vodijo in usmerjajo takšni nagibi, nenadoma spremenila v zaupanje v nevidno in dobrotljive moči, tako da se bodo iz vrtinca strasti ali morja trpljenja prečiščeni dvignili duhovi vključenih. To je naloga učenca v vsakodnevnem življenju in v človeških stikih, s katere velikim naporom preoblikuje zlo v dobro v življenjih tistih okoli njega. Vse življenje postane učenje, če ga obravnavamo na ta način, kajti ne obstaja tako preprost dogodek, ki za študenta ne bi vseboval poduka. V vsakodnevnem življenju ni tako nepomembne podrobnosti, da je ne bi obravnavali na ta način; nekaterih dogodkov pa sploh ni mogoče obravnavati na drugačen način.

To obdobje v letu ponazarja in simbolizira človekovo izkušnjo med rojstvom in smrtjo. Ta življenjska izkušnja, ki se nevednemu zdi vse, kar človek je in kar ima, je dejansko le priprava na fizično smrt in preobrazbo, ki naj bi ji sledila in ki ji tudi sledi, ko je učenec dovolj pripravljen. To dolgo bdenje, s svojimi vsakodnevnimi molitvami in meditacijami, traja od zaključka ceremonij rojstva do praznovanja križanja. Ob tej nenavadni in globoko skrivnosti uri je ideja o Človeku na Križu prisotna v vseh umih ljudi po krščanskem svetu. Posebno delo Krista je bilo prikazati in razjasniti pomen Križa, simbola, ki je obstajal v vseh časih in je bil le medlo dojet. Naloga

zadnjega Avatarja je bila, da ga dvigne visoko pred oči ljudi in položi v njihova srca. Človek, križan v čas in prostor, je posledica rojstva duha v materiji. V psihičnem svetu duh učenca preстане najvišje križanje trpljenja s, in v, celotni človeški rasi, tako kot še vedno trpi Krist sam. Majhen otrok je vstopil v obstoj in dosegel to, kar se zahteva; postal je dovolj močan, da lahko trpi; sedaj mora prestatí največjo bolečino tega stanja, ki ga imenujemo življenje - fizično ali psihično življenje.

Učenec je osredotočil svojo pozornost na Ceremonije in Praznike Rojstva, ki simbolizirajo njegovo hotenje, da se spusti v materijo in vstopi v človeško življenje; morda je prisostvoval tem obredom. Če je prestal vse njihove preizkušnje, je presegel vodstvo, ki mu ga je mogoče nuditi na tej strani.

Ena izmed preizkušenj, ki jo je gotovo prestal, je ta, ki spremlja željo po smrti.

Nihče ne more prisostvovati litanijam Križanja ali poskusiti z življenjem Krista, dokler ni opravil tri korake proti popolnosti, ki so podani v tem obdobju.

Mojster, ki je pojasnil pomen Križa in svojim učencem podal odlomke obreda iniciacije v življenje Krista, ni ljudem pridigal o nobenem asketizmu ali vzvišenosti, kajti vedel je, da potrebne preizkušnje prinaša že samo človeško življenje. Prav to je namen obstoja človeškega življenja. Mističen in okulten obred ponazarja in izpolnjuje že vsakodnevno življenje sveta - že sam namen vsakodnevnega življenja je prebuditev in prečiščenje človekovega duha, kar je mogoče le preko srca in njegovih čustev. Koraki, ki jih je potrebno opraviti preden je mogoče medlo razumeti ta čustva, namesto da bi jih slepo čutili, so prav ti trije.

Samo-nadzor je prva zahteva za stremečega človeka. Za učenca, ki stremi po višjih stvareh od katerih koli drugih, po katerih stremi stremeči človek, to pomeni takšen nadzor nižjega jaz-a, da se ta pokorava nareku višjega. Samo-nadzorovano mišljenje na podlagi stremljenja je oklep ali ščit, ki varuje človeka pred drugimi ljudmi. Ni povezano s človekovim notranjim

stanjem. Trajna korist, ki jo prinaša, je moč. Samo-nadzorovano mišljenje v mističnem življenju pa vključuje prečiščenje srca. To je nadzor nižjega jaz-a, človečnosti, s strani višjega jaz-a, bojevnika. Le-tega lahko doseže tisti, katerega usmeritev je trdna, ki ve, da si bolj želi duhovnega razvoja kot pa katere koli druge stvari, in ki to ve stalno, brez kakršne koli sence odmika. Nižjega jaz-a ne smemo ubiti, saj je korenina v zemlji, iz katere bo pognalo veliko drevo. Slediti mora zakonom naravnega življenja - rasti in postati močan, nato pa se izčrpati z izkušnjo; s tem, da je nenehno pod popolnim nadzorom.

Med obdobjem, ki ga poznamo kot človeško življenje, bi se moralo to, kar imenujemo človeška ljubezen, razviti do popolnosti ter s tem doseči celovitost, preden jo odložimo. S premagovanjem nižjega jaz-a v silovitih izkušnjah ljubezni in žalosti, veselja in stiske, napora in nesreče, uspeha in poraza, se namreč odvije preoblikovanje v človekovi naravi. Ni druge poti, kajti pot vodi preko človeškega življenja v življenje onstran njega. Ko nekdo loči samega sebe od človeštva, zapusti pot, se odvrne in mora po isti poti nazaj. Kajti namen izkušanja človeških čustev in učenja iz njih je spust človeških duhov v materijo in križanje v čas in prostor. To je pomen starodavnega simbola Križa, ki se je najprej pojavil brez Podobe in ki je simboliziral skrivnost kreacije, časa in prostora ter vseh pripravljenih pogojev materialnega življenja. Nato se je pojavila Podoba, zavestno vstopila v svoje trpljenje v življenjski izkušnji v okviru omejitev para nasprotij. Tako Svastiko kot Križ so našli na Kaldejskih opekah, v starem Egiptu se je pojavil s kljukicami; španski osvajalci so nanj naleteli tudi v Mehiki, kjer so ga imenovali "Drevo Našega Življenja"; odkrili so ga na hrbtni strani velikih kipov poplajene celine na sredi Tihega Oceana; je tudi najstarejši simbol v Indiji. Egipčanska božanstva so nosila kljukast Križ kot simbol boga v človeku. S Podobo se je pojavila ideja o Božanstvu, ki trpi kot človek, ki trpi zavestno, ki prestaja križanje, ki je človekova usoda, zaradi ljubezni do človeka.

Tisti, ki živijo svoje človeško življenje samo zaradi doseganja ugodja in izogibanja bolečine ter zavračajo korak proti pridobitvi samo-nadzora, se mo-

rajo, ne le vračati po svoji poti nazaj, dokler ne bodo znali po njej hoditi na pravilen način, ampak tudi soočati z vedno bolj in bolj silovito izkušnjo, z bolj določnim in ostrim trpljenjem. Kajti človeka, ki se noče učiti, je potrebno podučiti. Ne-voljni učenci se morajo iz inkarnacije v inkarnacijo učiti preko strogosti preizkušnje in nesreče.

7. poglavje

Drugi korak, doseganje samo-zaupanja, sili učenca, da prikliče Bojevnika - svoj višji jaz. Človek, ki pridobi samo-zaupanje v izkušnji vsakodnevnega življenja, lahko zaupa vodstvu svojega razuma ali svoje živalske duše, ki sta oba sposobna obravnavati sebične nagibe v korist jaz-a. Učenec pa se mora odločati o vprašanjih, ki se dotikajo koristi drugih, koristi vseh; in to mora početi zato, da bi pridobil samo-zaupanje, brez pomoči svojega učitelja ali kakršnega koli vodstva, razen tistega luči Logosa znotraj njega samega.

Človekova živalska duša, ki jo osvetljuje zgolj razum, vstopa v areno življenja kot divja zver, ki lovi svoj plen, in se naslanja le na instinkte napadalnosti in samo-ohranitve. Pod njenim vodstvom duh premetava sem ter tja, tako da se brezupno bori za tisto, kar je vredno doseči, se podreja čredi in brezupnežem, ki ubijajo ali so ubiti, v skladu z vojno srečo, brez cilja in brez pomena.

Poiščite sedaj Bojevnika in prisluhnite, kako kliče: "To je zgolj boj za razbite igrače - to ni del velike priprave."

Za učenca postane celotno človeško življenje zavestna priprava na to, kar bo sledilo potem, ko bo prešel skozi svoje, s strani parov nasprotij dodeljene mu izkušnje ter pretrpel vse muke nepopolnosti in vojnega stanja; potem, ko je bil tako moški kot ženska, srečen in nesrečen, vesel in žalosten, uspešen in neuspešen, bogat in reven, na oblasti in pod oblastjo. S temi lekcijami in z izkušnjami teh nasprotnih si pogojev, zbranih v njegovem duhovnem spominu, kjer so trdno usidrane kot neprecenljiva posest, prehaja skozi življenje vedno znova in znova, stalno oprezujoč, da bi opazil, ali se je naučil

vsega. Kadar koli mu čustva, ki jih izkuša, pokažejo, da je bila lekcija osvojena nepopolno ali odločitve sprejete obotavljajoče, se odločno obrne nazaj in znova izpelje ta korak, iščoč podobno inkarnacijo, v kateri ga bo lahko uspešno opravil. Ni mu rečeno naj to pravi; ponavljanje bi bilo brez koristi, če bi bilo opravljanje na prigovarjanje drugega, pa čeprav najvišjega iniciata. Učenec se mora zanašati na svojo lastno presojo in zaupati svojemu lastnemu opazovanju. Zato mora biti tudi žrtev ponovnega vračanja in ponavljanja korakov opravljena hoteno, na njegovo lastno pobudo in ne kot kakršna koli poslušnost. Prav zaradi tega ponavljanja korakov imajo ljudje nenavaden občutek že znanega, ki ga tako pogosto občutijo v pomembnih in kritičnih trenutkih življenja. V urah obupa ga občutijo celo ljudje, ki še niso stopili na pot. Morilci in samomorilci začutijo v trenutku izvedbe strašljivo domačnost divjega dejanja, ki so si ga namenili izvesti. Raznovrstni dogodki, ki so jih potisnili vanj, se nato razblinijo in postanejo nepomembni, ljudje pa se zavedo, da so zaradi strasti, ki jih žene v to dejanje, živeli že prej, vedno znova in znova. V drugih življenjih morajo nadaljevati s trpljenjem v prav takšnih krčih obupa ali jeze, dokler ne prevzame pobude višji jaz in ne dopusti več, da bi se znova ponovila tako usodna napaka. To odločitev lahko sprejme le človekova višja narava in onemogoči nadaljnje padanje duha, kar pomeni začetek začetka celotnega romanja. Vsak, ki pade tako daleč nazaj, s tem odloži osvoboditev celotne rase. Tako je z učencem in tistim združenjem ljubezni, ki mu pripada. Četudi neločljivo povezan s tem združenjem, pa ima vsak njegov delec svojo lastno odgovornost in se mora zanašati le na samega sebe. Ko nastopi čas delovanja, nastopi preizkušnja; če vedno izbere najvišje, potem duh negibno ostaja na svojem mestu - utrjen, trden, zmagoslaven. Tisti, ki ne zmore prepoznati najvišjega ali pa se ne more odločiti zanj, ko ga prepozna, cinca in pade ter s tem spravi v nered celoto; izgubi svoje mesto, ki ga bo prevzel nekdo drug, bolj gotov in z večjim zaupanjem.

Nato nastopi grozljiva preizkušnja poslušnosti.

Trenutki odločitve, s katerimi se sooča človek in učenec, so kot vrhovi niza dogodkov v domeni in moči človeštva. Obstajajo še drugi, veliko bolj grozljivi trenutki, ko v posle ljudi poseže najvišja moč in je človek, četudi učenec, nemočen. Obstajajo odločitve, ki so sprejete na sodišču, ki se nahaja nad vsemi nami in na katere ni priziva ter se neizprosno izpeljejo. V takem primeru človek sam ne more sprejeti nobene odločitve; on se lahko le upre ali uboga. Religiozen človek imenuje to najvišjo moč, ki daje in jemlje, Bog; okultisti vidijo v njej delovanje zakona Karme. Naj bo kakor koli že, če se ji človek lahko upre, pa se ji učenec ne more. On ne sme preklinjati, ko mu je odvzet ljubljene ali pa je silovito odstranjen s kraja miru in navidezne koristnosti; to je očitno. On ne sme prositi za pomoč ali moliti za olajšanje. Ko se premakne velika moč, mora ubogati, in to brez mrmranja, niti v skrivnih koticih svojega najbolj notranjega srca. S kakovostjo svoje poslušnosti namreč pokaže svoje učenstvo. Odpoved ni del učenčeve opreme. To je pustil za sabo, na poti, v miru; pustil med koraki, ki mu jih ni potrebno ponavljati, ki jih ne bo videl nikoli več. Odpoved je pripomoček filozofa, ne pa orožje bojvnika. Vojak, ki se je usposobil za generala, lahko preneha vsako nadlogo in uboga vsak ukaz, ne le brez ugovora, ampak s popolnim zaupanjem, da so nadloge nujne in ukaz pravilen. Ni na njem, da bi sodil; on je le vojak. On nima pred sabo načrta bitke; on ne prejema novic z oddaljenih delov bojišča. Zato se ne sme, če mu je nenadoma za vedno odvzet njegov ljubljene prijatelj, morda njegov lastni sin, odvrniti ali opoteči. General pozna pravilen položaj vsakega vojaka; ni na vojaki, da bi presojali, najsi za same sebe ali za tiste, ki so z njimi povezani.

Lahko bi se zdelo, da takšen preizkus doleti le človeka, ki mu je dorasel in ki je dovolj močan, da prenese bolečino. Vendar temu ni tako. Odnosi v človeškem življenju so urejeni na takšen način, da se ljubezen in sovraštvo, veliki par nasprotij, pojavita enako hitro kot nižji par, toplota in mraz. Majhen otrok zaradi svoje nemoči zahteva ljubezen. Vsi, ki vstopajo v novo življenje kot majhni otroci, postavijo isto zahtevo. A lahko je zavržena. Neljubljene otrok, katerega prisotnost je v družini, v katero je vstopil, ne-

zaželena; osovražen otrok, ki s svojim prihodom povzroči jezo in žalost, prenaša velik preizkus učenja poslušnosti. Če ga prestane brez neuspeha, ne da bi postal zagrenjen in poln sovraštva, brez nadaljnjega iskanja človeških bitij, ki mu bodo nudila ljubezen, potem je očitno, da je dosegel tisti korak v svojem razvoju, ki ga usposablja za to, da ga bo lahko zastavil na začetku inkarnacije zato, da bi še za časa istega življenja dosegel njegov višji aspekt. Brez dvoma se lahko zdi ljudem preostanek življenja, kakor pravimo temu, srečen. Ko pristopajo k strašni izkušnji višjega aspekta tega koraka, jih lahko spremljata zunanje bogastvo in človeška naklonjenost.

Poslušni mora biti potrpežljiv in vztrajen.

Učenec, ki je obravnaval te stvari in raziskoval tajne zemlje ter skrivnosti vesolja, ve, da ni nobenega razloga zakaj bi ljudje trpeli, razen zaradi osvoboditve rase. Za vse je dovolj bogastva, tako kot je dovolj zraka; ljubezen je vsemogočna in vse-prežemajoča; vsi organizmi so čudovito izoblikovani za ugodje. Toda mistična usoda človeka zahteva prikrajšanje. Ko vidi, da je temu tako, postane človekov cilj resnična kakovost in popoln značaj.

Veličina njegova želje po služenju in osvobajanju odpira vrata njegovega sočutja tako na široko, da zaznava, razkriva, bolečino drugih. Prisiljen je izvajati resnično poslušnost, tako do drugih kot do samega sebe. Dolgo potem, ko je pridobil upornost v zvezi s svojimi lastnimi trpljenji, se ta ponovno strastno dvigne ob pogledu na trpljenje drugih. Ta upornost bo okoli njega ustvarila temo, tako da ne bo mogel pomagati trpečim. Ko postane poslušen, postane njegovo poslanstvo pomagati; le resnično poslušni so dejansko sposobni vzdigniti padle in utešiti bolne. Kajti le oni lahko to naredijo pravilno, ker v njihovem popolnem sočutju ni rakave rane upornosti.

Tistemu, ki je blizu (v zunanjem in ne v mističnem smislu), je potrebno in smo dolžni pomagati. Učenec, kot tudi običajni človek, mora izkusiti preizkus družinskega življenja - sredstvo, ki prinaša materializirajočemu se duhu prvo izkušanje naklonjenosti. Lahko se izogne nekaterim drugim dogodkom, ki so običajni za večino človeških bitij, šolanju, poslom, delu,

poroki, očetovstvu. Kljub temu pa so v njegove vsakodnevne okoliščine, četudi mu je omogočen delen umik in izjemnost, vpletene brezštevne niti, ki pritegnejo k njemu vse mogoče vrste duš. Obdajajo ga ljudje, otroci, ptice in zveri, ki morajo prečkati njegovo pot. Vsem tem je dolžan pomagati; pravico imajo do njegove naklonjenosti. V njegovo okolico sedaj od daleč prihajajo bitja - človeška, pod-človeška in nad-človeška - vodena od nezavednega poznanstva, z močjo starih vezi, še nevidna, vendar jasno občutena. On mora videti njih trpljenje; ne sme pogledati stran. Med nudenjem resnične ljubezni, ki daje in nič ne sprašuje, je prisiljen izvajati resnično poslušnost.

Ne sme se bati lastne izgube; naučiti se jo mora nositi za druge. Med obdobjem človeškega življenja nam je vzeto toliko stvari, da se zdi, da so človeška bitja deležna poplave daril le zato, da bi jim bila vzeta. Mladost, lepota, samo življenje, je odvzeto vsem, tudi najbolj srečnim. Vse človekove posesti lahko v vsakem trenutku izginejo v skrivnostno nevidno, in pogosto tudi izginejo. Človek visi gol na Križu, brez tolažbe, dokler se njegov duh zmagoslavno ne osvobodi. Nato pogleda okoli in odkrije, da se nahaja na tistem mestu, na katerem mu je bilo odvzeto vse, kar je imel - izven prostora, izven časa, osvobojen razpela križa in udarcev parov nasprotij. Mladost je večno dejstvo. To, kar imenujemo starost, je nalaganje ovoja na duh. Lepota se umakne v ovoj in olepša zmagoslavni duh. Življenje zakriči v svoji moči, pozivajoč počasne, ki se obotavljajo v začasnih zavetiščih in izginjajočih ovojih, naj se zbudijo in vstopijo vanj celovito.

8. poglavje

Doslej sta bili predmet okultnih ceremonij in bdenj, in katerima sledi izkušanje ljubezni in življenja, želja po rojstvu in dovršitev rojstva. To dvoje je predmet božičnih in novoletnih praznovanj v vseh preoblekah v vseh religijah, ne glede na to, kako zastrta in zatemnjena je tradicija v sedanjem čas. Ko to zaključi, mora učenec usmeriti svojo pozornost k obredu, ki

ponazarja sestop duše v materijo in ki se je v Egiptu predajal le kot ezoterično učenje, za razsvetlitev tistih, ki so bili pripravljeni na sprejem znanja. Njihovi veliki obredi in učenja so zastrto obravnavali skrivnost in uporabo smrti ter razodevali ljudem, kako naj gredo skozi to spremembo na način, da dosežejo višje stanje zavesti ter se ob ponovnem rojstvu, ko to postane nujno, rodijo v višje pogoje življenja. Cilj teh obredov ni bil le to, da ljudem pokažejo, kako živeti pravilno, ampak tudi, kako pravilno umreti. Mistično učenje Velikega Petka in Velike Noči je učence naučilo skrivnosti njihove lastne narave, pomena Padca in resnice o sestopu v materijo, ki so bile skrite običajnim ljudem. Smrt je sama po sebi največji učitelj, univerzalni učitelj tega predmeta. V zahodnih religijah, smrt ni prepoznana kot moč, ki ljubi ljudi in jih poučuje. Zato je nujno, da sledimo pravilu ezoteričnega egipčanskega obreda, ki je posvetil to obdobje, ko se sonce giblje proti severu, obravnavi in preučevanju smrti, kot pripravi na obravnavo in preučevanje samega Groba.

Sestop človekovega duha v materijo je bil posledica potrebe po očiščenju in prerojenju. Če si učenec ne zagotovi prerojenja in ne pridobi moči, da sledi svojim korakom ter se ponovno rodi v višjih stanjih bivanja, sestopi pregloboko v Grob, zgreši svoje znamenje ter tvega, da se bo povsem pogreznil v prepad. Naloga podpirajočega angela, Smrti, je ta, da človeka začasno osvobodi materije in ga pouči o nevarnosti, v kateri se nahaja. Smrt je dejansko velika, zavestna, predana, ljubeča Moč, ki se neprenehoma trudi pomagati človeku, da bi se osvobodil svojih vezi. Noben človek ne umre sam, kajti z njim je sama Smrt; in umirajoči človek najde v njej znanega in resnično pravega prijatelja. Starodavni Egipčan je to vedel in sprejemal ter se posvečal obravnavi korakov, ki jih bo moral narediti, ko bo prešel iz svojega telesa in z zemlje po nalogu Smrti.

V *Devaduta-sutti* (ki jo je prevedel dr. Oldenburg) je podan razgovor med Yamo, bogom smrti, in duhom zlobnega človeka, v kateremu Yama pojasnjuje zakon Karme in ga roti naj bo pazljiv. Človekovemu duhu odločno zatrjuje, kako je v celoti odgovoren za svojo nesrečno stanje. "Ta tvoja zla

dela,” pravi Yama, “si opravil ti sam; ti, sam, moraš ubrati njih sad.” In nesrečnik je odpravljen v stanje trpljenja in pokore, namesto da bi postal meniški kandidat, egipčanski Ka, ki ga je v božanske stvari vpeljala Smrt, kateremu je ta velika Moč pomagala med dvema inkarnacijama, da bi se dvignil višje in se pripravil na dokončno osvoboditev. Ko bo rasa dosegla ta oddaljen cilj, bo velika Moč, ki nas stalno čaka na pragu naše človeške narave, osvobodjena svoje naloge, ki od nje zahteva največjo predanost.

Tisti, ki še niso začeli preučevati teh skrivnosti, slepo vedo, da jih čaka fizična smrt in da se ji ni mogoče izogniti; vendar pa ne vedo, kaj ta smrt je, saj si je ne ogledajo. Odvrčajo se od nje in obravnavajo njen prihod kot prihod zle ure. Učenec, ki se je začel spogledovati s tem velikim, čudovitim, univerzalnim dogodkom v zgodovini človekovega duha, takoj ve, da je to dober trenutek, ki ga čaka. Najsi je odložen - preložen na stara leta - najsi nastopi v hipu, najsi nastopi v mladosti ali v srednjih letih, je vedno dober. Kajti takrat se duh sreča z enim od svojih velikih učiteljev, z enim od svojih največjih prijateljev. V zavetju smrti se lahko za trenutek spočije in se pouči o svojem pravem mestu v vesolju in o svojih upanjih ter priložnostih. Kajti, če ni dovolj močan, “da bi prestopil v Nebesa in klečal med zvezdami” - če uporabimo besede kandidata iz XV. poglavja egipčanske *Knjige Mrtvih* - potem ga v to nihče ne sili. Sam mora biti sposoben nasloviti Ra-ja in izgovoriti molitev, “Ali lahko grem naprej, kakor si šel ti, brez počitka, kakor tvoja svetost, Ra, ti, ki nimaš gospodarja”. Smrt bo obvarovala nemočnega, mu vse razložila, mu ponudila največjo priložnost. “Ne mislim, da življenje poskrbi za vse,” je rekel Walt Whitman, “vendar pa verjamem, da za vse poskrbi Nebeška Smrt”. Takšna je bilo verovanje ali nezavedno znanje velikega vidca. Filozof pristopa k smrti s pogumom, religiozen človek z upanjem in odpovedjo, človek sveta pa prepogosto z grozo. Učenec se mora naučiti, da se ji približa z znanjem, pridobljenim z neustrašnim pogledom in spoštovanjem, ter s preučevanjem zaznanega. Kmalu bo spoznal, kako velik prijatelj ga čaka na koncu življenjske izkušnje, prijatelj, ki ga je pričakal

že mnogokrat poprej ter mu pomagal na nove kraje z nudenjem ustreznih navodil.

Brahmani menijo, da med obdobjem, ko se sonce giblje proti severu, ni modro in ne prinaša uspeha, če začnemo s kakršnim koli velikim naporom. Zato je sedaj potrebno začeti s kontemplacijo in s preučevanjem smrti, čeprav jesen in zima pripadata Kralju Yama. Sattre⁷, ki posnemajo zgodnji sončev tok, so razdeljene na dve polovici; prav tako so tudi ceremonije sestavljene iz dveh delov, vendar pa drugi del poteka v obratnem vrstnem redu. Buddhistična Vassa je čas recitiranja zakona, ki ga je vzpostavil Buddha zato, da bi preprečil duhovnikom, da bi hodili po rastoči travi, ki je pognala po deževju. To se dogaja sredi pomladi, ko so v Egiptu praznovali "plovbo Ra-jeve jadrnice". Recitiranje naučenega zakona in izpolnjevanje dnevnih dolžnosti je v tem času vse, kar je mogoče storiti v času do rojstva naslednjega meseca, ko se znova pojavi Luč v obliki majhnega otroka. Sedaj je čas za trud, da se neomajno pogleda v prepad, ki čaka vse ljudi, in pouči, da tam veliki angel resnično stalno čaka in steguje roke v pomoč duhovom ljudi.

Da bi lahko videli smrt, je potrebno vstopiti v globoko koncentracijo, v kateri se je mogoče približati jedru materialnega vesolja, kjer veliki plamen prižiga prehodne ognje. Duh Narave, ki skozi dobe deluje z roko v roki z Duhom Ljubezni, stoji na ognjišču, včasih znotraj plamena človeške želje po življenju, včasih izven njega. Tu stoji tudi Smrt.

Da bi se lahko približali ognjišču življenja, se je potrebno najprej koncentrirati na skrivnost vseh plamenov in ognjev.

Varuhi so mistično prižgali in mistično ohranjajo, neprenehoma skrbijo, za veliki ogenj, ki ga vidijo vsi in katerega imenujemo sonce, ter nevidni ogenj v jedru zemlje. Tako skrbijo za brezštevne ognje, od katerih mnogi sploh niso povezani s človekom. Vendar pa nikoli ne pozabijo na ognje, ki usposablja ljudi za življenje. Odvrčajo Smrt, tako da ta, razen v izjemnih

⁷ Brahmanski obredi žrtvovanja.

primerih, žanje življenja postopoma. Če ognji ne bi bili stalno pod nadzorom, če ne bi oddajali svojih plamenov z neprekinjeno jakostjo, bi celotna človeška rasa padla v roke Smrti v enem samem grozljivem trenutku in zaključil bi se tudi čas sam. V megleni, oddaljeni prihodnosti, ko bo človekovo romanje končano, se bodo ognji izčrpali. Zakaj varuhi za njih skrbijo tako neutrudno? Zato, da bi učenec lahko povprašal Svetnike po njihovih skrivnostih. Le oni lahko odgovorijo duhu vsakega človeka.

Naloga Smrti je ta, da duhove ljudi osvobodi križanja v mesu. Za vse pravične prihaja kot odpiralka vrat ječe, kot tista, ki omogoča dostop do luči. Tiste, ki so bili, četudi slepi, pravični, spušča na Elizejske poljane, kjer jih čakata počitek in ugodje. Toda to ni nič večja svoboda kot stopiti iz hiše na vrt, kajti, če nimate moči oditi onstran vrta, se morate vrniti, če že ne v isto hišo, pa vsaj v podobno. Smrt zahteva od svojih varovancev več kot to in jim nenehno daje navodila, kako doseči višjo raven. Nepravične ljudi Smrt nažene v kraje groze, tako da ni čudno, da se nekateri ljudje celo življenje bojijo Smrti. Ta strah se poraja iz bridke izkušnje in podzvestnega spomina. Kajti Smrt, čeprav prijateljica, ne more najti prijetnega in spokojnega kraja za zlobnega človeka.

Nadvlada želja zunanjih čutov je tista, ki podarja učencu pravico, da Svetnike povpraša po njihovih skrivnostih. Nihče ne more resnično videti Smrti, dokler niso njegove oči oči prerojenega, ko ne morejo biti nikoli več prelite solze zaradi kakršnega koli žalovanja, izgube ali bolečine. To je torej mogoče le takrat, ko sta se v zaporednih inkarnacijah žalovanje in bolečina izčrpala in ko je učenec že daleč na poti. Tisti, ki gledajo na Smrt z razumom, pa čeprav še ne vidijo, vztrajajo pri težavni nalogi, ki so si jo zadali, vedoč, da bo vid prišel kasneje. Tako se uskladijo s tistim, kar želijo videti. To je del okultne resnice, ki jo je odkril in objavil Tolstoj, češ, da je v življenju duha najbolj pomembna usmeritev. Ne da bi videl, pa vendar z odločnim pritiskom na temo pod vodstvom svojih najvišjih teženj, človek nekega dne doseže trenutek, ko se njegove oči odprejo za nepredstavljivo lepoto in svetlobo in ko se znajde v družbi velikih in mogočnih prijateljev, do katerih

si je utrl pot s težavo, pa vendar zanesljivo, kajti smer mu je pravilno izbral njegov višji jaz.

Izkušnja smrti, ki čaka vsakega človeka, sama po sebi ni priprava na ceremonijo Velikega Petka. Šele z zrenjem naravnost v Smrt in s povpraševanjem po njenih skrivnostih postane prehod pod njeno okrilje priprava. Gotovi ste lahko, da vam bo odgovorila; in namesto, da bi vam pojasnjevala, tako kot običajnemu človeku, zakon karme, katerega ena izmed upraviteljic je, bo načela drugačen in precej bolj težaven razgovor. Pokazala vam bo naravo materije in njeno moč nad človekovim duhom ter vas pripravila na skrivnost Groba. Učenec, ki še ni pridobil vida, lahko slednjega neumorno zahteva in nadalje usmerja svoj pogled brez videnja proti temu, kar bi rad spoznal in razumel. Že zaradi tega vztrajanja se mu bo precej razkrilo in mu postalo razumljivo, navidezen kaos, ki ga obdaja, pa bo prežl red. Jasno bo zaznal, da ne obstoja takšna stvar kot sta slučaj ali naključje; da Smrt, ki deluje na področju, kjer se ohranja gorenje ognjev za zaščito človeka, lahko vzame le tista življenja, ki se ji predajo. Postopoma bo začel prepoznavati prihod in prisotnost Smrti, še preden se bo odvil fizični dogodek, ki nosi njeno ime, ter občutil njeno odvijanje, ko se bo zaključil. Obdaja ga namreč mogočno in svečano ozračje, ki spreminja vidik vseh stvari.

Za običajnega človeka, ki ne išče takšnih izkušenj kot je ta, je globok prepad žalovanja tisti kraj zavesti, v katerem se najprej medlo zave veličastne prisotnosti, ki mu je tako blizu. Nenadoma spozna, da to, kar se dogaja, ni le izguba nekoga, ki mu je blizu, ampak da se pojavlja in nanj pritiska neka nova in velika, blaga in lepa prisotnost. Ko o njej razmišlja, izkuša občutek blaženosti; prisotnost smrti človeku prinaša globoko dobrohotnost.

Nihče ne more opraviti tega velikega podviga, osvojiti znanja o smrti in se naučiti skrivnosti, ki so skrite v njej, če se ni popolnoma pokoril preprostemu pravilu, "Ne ubijaj!" Človek zavira svoje napredovanje po poti z neupravičenim zahtevanjem pravic, ki mu ne pripadajo. Buddha je ljudi izrecno poučil, da nimajo pravice jemati življenja, vendar pa se človeštvo še ni začelo učiti te lekcije. Učencu je rečeno naj spoštuje življenje tako kot tisti, ki si ga

želijo. Znanje o smrti je povsem zakrito tistim, ki ne prepoznavajo njegove svetosti. Učenec mora razumeti lekcijo Buddhe, da je življenje samo po sebi sveto, sveta posest tistega, kateremu je bilo podarjeno, najsi človeka ali živali. Prav zaradi ohranitve tega darila so bili prižgani in se ohranjajo veliki plameni. Ko človek gleda mušice v sončni svetlobi, se zdi, da je življenje tako obilno, da ne more biti posebno vredno. To je utvara, porojena iz pogojev časa in prostora, ki potvarja pravilen občutek za vrednosti. Življenje je enako dragoceno in sveto tudi za najmanjšo stvar, ki pleše v zraku ali se skriva v zemlji, ne glede na to, kako kratek čas poseduje to življenje. To sta učila tako Buddha kot Krist. In kako so njuni tako-imenovani privrženci izpolnili njuno povelje? Svečana in lepa prisotnost Smrti razkrije svoje veličastje tako ob koncu drobnega drhtečega življenja, ki traja le nekaj ur, kot ob smrtni postelji kralja, kajti zadolžena je za vsak duh, ki odlaga svoj fizični ovoj. Ti veliki sili, Življenje in Smrt, dva od mogočnih parov nasprotij, ostajata nespremenljivo sijajni. Nobena nizkotnost človeških stanj, nobena kratkost ali nepomembnost življenjskega obdobja bitja, ne more spremeniti sijaja posesti ali dostojanstva tega, kar mu odvzema, ali bolje, kar ga preoblikuje. Kajti Smrt, v svojem pravem pomenu, ni uničevalka, ampak preoblikovalka, tista, ki s čarobnim dotikom spreminja vse stvari. Je tudi dušilec. Njeno delo je pomagati človekovemu duhu do svobode, zaključiti njegovo križanje in umiriti nepretrgano neskladje in vibriranje, ki obstoja v času in prostoru. Zaradi varovanja ognjev bi moč Smrti hitro utišala hrup materialnega vesolja. Njena moč obvladuje le materialne atome; ustavlja njihovo gibanje. Človekov duh lahko le blagoslovi, ga pouči ter ga vodi na kraj, ki mu ga dovoljujejo njegovi karmični pogoji. Običajnemu človeku razlaga zakon Karme. Ustrezno pripravljenemu učencu razodeva globoko skrivnost stapljanja enega od velikih parov nasprotij in čudovito stvar, ki se poraja iz tega stapljanja. Učencu razkriva, da je za okultista tako Smrt kot Življenje. Blizu je tistemu, ki prehaja skozi iniciacijo, da bi Smrt spremenil v Življenje. Bog Smrti se voljno prepusti tej preobrazbi, ki mu nudi veselje uspeha in dovršitve. Kajti človek, ki je tako velik, da je

sposoben to opraviti, je sredstvo, s katerim ta Moč služi s tako nepretrgano predanostjo.

Ves pomen in skrivnost okultizma sta skrita v tem čarobnem procesu preoblikovanja in preobrazbe. Medtem ko učenec počasi izpeljuje očiščenje v krutem topilniku življenja, pa je obenem zaposlen s preoblikovanjem in preobražanjem tega, kar se nahaja okoli njega. Ta dva procesa se odvijata sočasno, pri čemer eden neizogibno spodbuja drugega. Z vsako Ceremonijo, ki ji je priča, z vsakim bdenjem, na katerem je prisoten, z vsako preizkušnjo, ki jo prestane, učenec spreminja, ne le samega sebe, ampak tudi svet, v katerem živi. Pomaga velikim Močem, da se osvobajajo služenja človeku, in pomaga ljudem okoli sebe v vsaki življenjski stiski. Njegovo poznavanje smrti kot življenja se izliva iz njega brez kakršne koli potrebe po govorjenju; tako pomaga drugim v kritičnih in strašnih trenutkih človeškega trpljenja.

21. marca, na dan, ko je sonce točno nad ekvatorjem, ko je celotni materialni svet prepričan v svoje vsakoletno ponovno rojstvo v polno življenje, učenci opravijo ceremonijo bdenja smrti. Za "tistega, ki hodi", sta rojstvo in smrt dva dela istega delovanja. Ena inkarnacija je korak v pesku časa. Včasih se noga pogrezne tako globoko v pesek, da jo je težko izvleči; duh se potopi in se nato mnoge dobe bori, da bi si opomogel ter nadaljeval pot kot tisti, ki pozna smer, v kateri hodi. Mnogi izkušajo to nesrečo in težavo; obešajo se na druge, na enak način kot tisti, ki se v materialnem življenju potopijo v blato. Tisti, ki lahko hodi, jim ponuja roko v pomoč. Iz tega se poraja oblikovanje šol učenja. Te obstajajo zato, da duhovi ljudi ne bi zaradi takšnih nesreč predolgo odlagali svojega romanja. Tistim, ki brezcilno tavajo sem in tja v pesku časa, slepi za meglice materije, kažejo Pot in jih rotijo naj vstopijo nanjo ter najdejo Način. A ljudje niso vedno pripravljeni stopiti na pokazano pot, kajti ta se vzpenja in je težavna. Nanje pritiska lenoba, porojena iz neuspeha, zato se raje leno potikajo po temi, kjer pa ni varnosti ali gotovosti. Naloga redkih, ki so našli upanje in gotovost, ki čakata tiste, ki stopijo na pot, je, da pozivajo tiste, ki se obotavljajo, da jih potegnejo

naprej in navzgor. Z znanjem o tem, da sta Smrt in Življenje eno, prihaja vedenje, da želja po uničevanju pripada duhu sovraštva. Smrt ni uničevalka; je nemir in podarja novo življenje. Ni na človeku, da bi zahteval pravico do dobrodelne Moči. V tem počiva eno od tistih velikih protislovij, ki so bistveni del skrivnosti. Smrt je sama po sebi blagoslov, vendar pa ni človekova pravica, da podarja ta blagoslov. Ko ubija, si naloži prekletstvo. Smrt preoblikuje zlo dejanje za žrtev, vendar pa ga ne more za grešnika. Opravljen je bil eden izmed največjih zločinov in zaradi tega je potrebno trpeti. Prekršen je bil duhovni zakon, in tisti, ki prekrši duhovni zakon ostaja kršitelj, pa čeprav bi se vse dobrohotne Moči združile za preoblikovanje učinka njegovega dejanja, da bi se učinek njegovega dejanja preobrazil.

April - Veliki Petek in Velika Noč

9. poglavje

Z aprilom prihaja veličastna ideja o ponovnem vstajenju. Učenec zapušča mračne in žalostne kraje, v katerih je bdel, in vstopi v sijaj. Sedaj je pripravljen na to, da se povsem preda kontemplaciji o najbolj izjemnem pojmovanju, ki je znano človeku. Čas Velike Noči je ekstaza leta, ki doseže vrhunec v velikem praznovanju Ponovnega Vstajenja, ki ga v krščanskem svetu praznujejo na dan Velikega Ponedeljka. Temu sledi čisto duhovno in okultno bdenje preobrazbe, po katerem učenec, ki trdno ohranja mesto, ki ga je dosegel med sončevim gibanjem proti severu, ponavlja in recitira lekcije, ki se jih je naučil, odločno usmerjen v rojstvo v še višje duhovno življenje, ko bo ponovno nastopil mesec rojstva.

Čas Velike Noči stalno ponazarja in spominja na svobodo, ki jo bo človek dosegel na koncu svojega romanja, ko bo pridobil vse znanje, ki ga lahko prinese človeška izkušnja, ter odvrget še zadnje oblačilo ali ovoj duha. Ko bo dosegel to svobodo, bo duh končno zapustil Grob - se dvignil iz groba - in materija ga ne bo poznala več.

Na začetku tega velikega praznovanja Ponovnega Vstajenja je Dvorana Učenja polna življenja in delovanja. Učitelji čakajo na svoje učence, z upanjem se ozirajo za tistimi, za katere so jo pripravili, z zaupanjem, da bodo imeli dovolj poguma, da se lotijo tega velikega podviga. To ni več vojna na bojnem polju, na katerem se Arjuna iz *Bhagavad Gite* bojuje s svojo nižjo naravo in njenimi zlimi strastmi. Učenec, ki je dovolj močan, da vstopi v praznovanje Velike Noči in zasede svoje mesto v Dvorani Učenja, je to bitko bil in dobil že dolgo tega. Ta čudovita palača modrosti je bila zgrajena in se ohranja v eteričnem prostoru, ki je dosegljiv duhovom ljudi, iniciatom, ki so častilci Krista, ter ostaja v bližini sveta ljudi, da bi jih učila in jim pomagala. Vsem je ponujeno naj vstopijo vanjo, vsem se nudi pomoč za vstop; toda le redki so to sposobni. Tisti, ki lahko v tem času prestopijo vrata, občutijo božansko ozračje in se začnejo zavedati Velikih Prisotnosti. Ko vstopijo, pod njihovimi nogami poganja hitro rastoča trava; okoli njih je vse zeleno. To je čas zelenih listov, odpiranja popkov. Ko so enkrat za vrati, se jim Dvorana zdi enako širna kot površina samega sveta, kajti veliko povabilo vsem širi zidove, dokler v njej ni prostora za vse duhove ljudi, ki so vstopili. Povsod so skupine in procesije svečenikov, ki nosijo oblačila religij sveta. Vsi pojejo himno ponovnega vstajenja. Mnogi svečeniki, ki so zadolženi za ta čas, so se razsvetlili med pripravljalnimi bdenji. Nekateri od vernikov, ki so slepo iskali pot in goreče molili za vodstvo, so popeljeni na mistična področja. Tisti, ki so razumno spremljali bdenje smrti, so sposobni slišati petje litanije Velikega Petka. Le redki pa so vsako leto v njej sposobni prvič sodelovati. Ves Zmagoslavni glasovi nenehno prepevajo to veličastno litanijo ves Velikonočni čas.

LITANIJA

I.

Jaz vidim Smrt.

II.

Jaz poznam Smrt.

III.

Jaz sem Smrt.

IV.

Jaz sem Živ.

V.

Jaz sem mrtev: Jaz sem živ.

VI.

Božansko pravi: Jaz sem to, kar je zlo.

VII.

Duh pravi: Jaz sem to, kar je materija.

Cilj te priprave in trpljenja je ta čudež preoblikovanja in preobrazbe. To je sijajna skrivnost, v katero vstopi učenec, dokler ostaja človek. Ne uniči nobene stvari, ampak naredi vse stvari dobre, vse stvari lepe, vse stvari zaželenene. Pomnite, da je sovraštvo uničevalec, ljubezen pa ustvarjalka in graditeljica. Vzemite smrt in ustvarite življenje, tako, kakor iz zla ustvarjate dobro. Zlo ne more potemniti božansko, kakor tudi zlatu ne more škoditi stik z ognjem. Duh ne more postati materija, tako kot voda ne more postati eno ognjem. Ogenj zlato prečisti in božansko zavrže vse, kar ni ono samo. Ko prehaja skozi preizkušnjo ognja, Duh, ki se istoveti z materijo, slednjo preplavi tako kot voda ogenj. Preden se lahko dovrši veliki čudež, mora hrepeneti, da bi postal eno z ognjem. Človekov duhovni del mora spoznati temo in smrt fizičnega, mora v celoti in voljno vstopiti vanj in ga preoblikovati, neizogibno slabo v zaželeno stvar, tako da raztopi in izniči značaj in lastnost slabega ali zla. Tako z vstopom v Grob Krist sveta, Buddha sveta, Krishna sveta, uniči sam Grob. Njegova vzvišena duhovnost je močnejša

kot to, kar bi ga zadrževalo ali vezalo; in njegova vzvišena Ljubezen spreminja njegovo nrav v to, kar ne zadržuje ali veže.

In tako, po globoki tišini ur (ali dob) napora, ponižanja, grob povzdigne mrtvega, in to, kar je mrtvo oživi.

Nima smisla, da bi poskušali razumeti resničen pomen ponovnega vstajenja, dokler se ne vstopi v in v celoti razume ter prestane preizkušenj predhodnih ceremonij. Na ta način zgodba o letu sledi zgodbi življenja ega, "tistega, ki hodi". Dokler traja in se izkuša zima, zeleni listi ne poženejo. Dokler niso naučene lekcije človeškega življenja, se ni mogoče približati tistemu, kar leži onstran. V tej razpravi smo površno pregledali in namignili na čudovit niz ceremonij in preizkušenj. Vsako od teh in vse skupaj je potrebno razumeti in vanje vstopiti, dojeti od znotraj in ne zgolj od zunaj, preden je lahko učenec več kot le priča čudežnega praznika Ponovnega Vstajenja. Dotlej lahko le kleči in moli ter si prizadeva videti. Žalostno je, da so mnogi učenci, ki so menili, da so pripravljeni sodelovati na praznovanju Velike Noči, odkrili, da niso sposobni niti prisostvovati. Veličastje čudeža je za njih preveliko, da bi prenesli pogled nanj, tako da je možnost, da bi na njem sodelovali, povsem izven njihovega dosega. Nihče jim ne brani, kajti učenčeva pravica in privilegij je, da vztraja do konca. Toda, ko postane sijaj zaslepljujoč, se duh umakne nazaj v okrilje teme, česar ne morejo preprečiti nobene roke, ki bi se iztegnile v pomoč, noben klic mojstra. Tedaj je potrebno znova začeti s potjo in jo znova prehoditi, morda večkrat, dokler ni popotnik sposoben z gotovostjo odkriti, da je naredil napačen korak, in prestopiti to točko brez napake.

Ta ekstaza leta je resnična ura prebujenja za duh, ko človek, če je sposoben sodelovati na ceremoniji, spozna skrivnost ljubezni v vsej njeni polnosti. Učenci, ki vstopijo, se razvrstijo kot bratje; tisti, ki so si blizu v okultnem smislu, stojijo eden ob drugem in delujejo skupaj. Neskončni duh ljubezni prehaja skozi vrste svoje armade kot snop svetlobe, pa vendar je to trdna in večna stvar.

Tisti, ki so enkrat prešli skozi ceremonijo Velike Noči ne morejo nikoli več povzročati ran ali bolečin ali ubijati; in z vsakim nadaljnjim letom prisostvovanja prodirajo vse bolj in bolj polno v njeno veličastno globino; njihova moč raste ter tako postajajo življenjske in neustavljive sile v svetu. Kajti z vsakim napredovanjem jim je na voljo vse več in več moči združene armade.

V globini živalske duše je tema; zaveda se le materialnih stvari, strasti in želja. V njej ni nobenega znanja, niti o pojavih zemeljskega življenja, razen v zvezi s čuti. To niso neodtuljive posesti kot so psihični čuti duha, ki jih lahko zapre delovanje zakona Karme, a ne morejo biti nikoli odvzeti. Fizični čuti pa so lahko popolnoma uničeni, tako da živalska duša in njen instrument, možgani, ostanejo brez kakršne koli informacije o zunanjih stvareh. Vendar pa v tem globokem kraju duše sedi ogrnjen duh, in to je tisti kraj, kjer se nahaja vrelec ljubezni in večnega življenja. Tukaj, znotraj vsakega človeka, je grob, kraj teme, kjer se odvije čudež, iz katerega se dvigne duh in iz njega vrelec življenja ter ljubezni. Okusite ta vrelec, okopljite se v njem, in ne postavljajte vprašanj, ampak ga preprosto izpijte in lakota po znanju in hrepenenje po luči bosta prešla. Te želje duha, ki ga napolnjujejo z nemirnim koprnjenjem, bodo prešle zato, ker je dosežena razsvetlitev.

Voda življenja bo bruhnila tako obilno, da jo boste morali podariti drugim; in pri tem se bo v vas porodilo neizmerno veselje. Tedaj boste imeli vse, kar potrebujete, in še več; dovolj za druge; dovolj za celoten svet. Dosegli ste čudež ponovnega vstajenja, dosegli, da se je v vas porodilo zelenilo pomladi. S tem pa zeleni zemlja okoli vas in prinaša svetu veselje novega življenja. V šoli ljubezni je potrebno, da bi lahko vstopili, že na samih vratih sprejeti zaobljubo. To zaobljubo, ki je bila dana med preizkušnjo Praznika Ljubezni, mora učenec ponoviti v svojem srcu ob Prazniku Velike Noči:

“Ljubil bom.”

In sedaj si ne želite več ljubezni, ne sprašujete ali se ozirate po ljubezni. Sedaj jo dajete.

10. poglavje

Mojster je služabnik človeštva in uboga zahteve učenca. V času Velike Noči čaka za vrati Dvorane Učenja na tiste, ki so ga poklicali. Kajti naloga človekovega duha je, da se dvigne in stopi naprej ter vstopi v kraje razsvetlitve. To, kar je znano kot Dvorana Učenja, stoji takoj za vrati materije, in kdor koli, ki je pripravljen vstopiti vanjo, bo našel vodnika, ki ga je pripravljen voditi naprej. Njegov Mojster čaka na njegov poziv. In če prosi, da bi videl čudeže v notranjosti tega mističnega kraja, mu bodo prikazani. To, kar je za vidca kraj, dejansko ni zgolj to, ampak je predvsem stanje duha, v katerem se človekovemu duhu, z njegovo lastno energijo in močjo prošnje, raztolmačijo vse možne lekcije, ki jih lahko dojame človeški duh. Katedrale, ki jih je človek zgradil na zemlji, so zasnovane v skladu z načrtom Dvorane Učenja; nedvomno so bili arhitekti, ki so jih načrtovali, vidci in so prejeli navdih onstran vrat materije. Ko je ta eterična katedrala, veliki kraj čaščenja za vse duhove ljudi, napolnjena s čistilci, lahko učenec, ki vidi, zazna, da medli svod ni streha, ampak sama Nebesa, in ve, da skrivnostni odprti prostor nad oltarjem vodi do prestola Najvišjega. Ogrodje stavbe obdajajo kapele, v katere učence spuščajo in vodijo njihovi vodniki. Ko je človek prvič sposoben ostati na tem svetem kraju, ga zgrabi močan prijem in ga kot otroka vodi po širni dvorani do katerih koli vrat, skozi katera si je pridobil pravico vstopiti. Kajti prvič, odkar ga je želja po rojstvu pripeljala v materijo in je postal človek, prvič, odkar je stopil na dolgo romanje in našel pot, je popolnoma srečen, vedoč, da je sedaj doma, na svojem domačem kraju. Vrata, pred katerimi stoji, se mu bodo odprla in Mojstrova roka bo obrnila kljuko. Kljuko vrat, ki prepuščajo do kapele, na katerih stene je zapisana Luč na pot in na katerih so bila in bodo do konca časa ta pravila vedno zapisana, predstavlja žareč diamant, ki žarči svetlobo za oči, ki jo lahko zaznajo in prenesejo. Besede izginejo, če vstopa nekdo, ki jih še ne more dojeti, in velika stena nasproti vratom se zdi pokrita z bleščečimi arabeskami iz draguljev. Včasih bo tisti, ki je pridobil pravico vstopiti in še ni sposoben brati, pridobil to moč v kapeli. In takrat bo videl čudovit prehod plamena

draguljev v plamen besed. Napisane so zanj, osebno, kot za vsakega učenca, ki lahko bere. V času Velike Noči vsako leto vstopi v to kapelo nekaj novih učencev in njihovi vodniki in učitelji opravijo velik in poseben napor, da bi jih usposobili za branje besed na steni.

V določenem trenutku v zgodovini človeške rase je bilo neizogibno in bistveno, da so bile te besede prenesene iz eteričnega v materialni svet, zapisane v človeškem jeziku in predane tistim, ki so si jih želeli. Da sem lahko jaz, ki pišem te besede, pridobila privilegij izpeljati to nalogo, je rezultat preživetja številnih grenkih preizkušenj in zaporednih inkarnacij. Izkušnje človeškega življenja učenca pogosto popeljejo na kraje, kjer ga bo napor dvignil v drugo stanje. Te izkušnje se ponavljajo, dokler napor ni opravljen. V mojem življenju se je zgodila tragedija, za katero sem dojela, medtem ko se je odvijala, da sem jo preživljala že večkrat pred tem. To spoznanje me je usposobilo za velik napor, da sem se povzpela za korak, ki mi je bil nakazan. Doživela sem osupljiv pretres in veselje višje zavesti; Nekdo je stal poleg mene, v moji sobi, in mi rekel: "Pridi, sedaj si sposobna brati." Zapustila sem svoje telo, ohranila jasno zvezo z njim in v svojih fizičnih možganih zabeležila vse, kar sem počela. Takšno nalogo je mogoče izvršiti le z veliko razširitvijo zavesti. Vedenje o tem, kaj je bilo opravljeno, mora biti popolno in celovito na vseh ravneh bivanja. Mojster me je prijel za roko in pri polnem zavedanju tega, kaj počenjam, sem izstopila iz svojega telesa, prešla iz materije v eterični prostor. Vstopila sva v Dvorano, jo prečkala in dosegla vrata z diamantno kljuko - resnično točko svetlobe. Tedaj sem vedela, da sem bila tam že mnogokrat poprej in prenesla svojim fizičnim možganom sporočilo, da sem na dobro znanem kraju in da je z mano vse v redu. Mojster je odprl vrata, vstopil in jih zaprl za nama. V tej čudoviti kapeli svetlobe sva bila sama. Mir in občutek moči, neizrekljiva zavest o tem, da sem na domačem kraju, na katerem sem si zaslužila biti, je bilo prežemajoče poplačilo za trpljenja in preizkušnje zemeljskih življenj. Mojster me je, še vedno držeč za roko, popeljal po kapeli do stene, na kateri sem jasno videla prva pravila

Luči na pot. Pogledala sem navzgor in jih prebrala; pod njimi so se še vedno v veličastnih barvah in točkah svetlobe bleščali dragulji.

“Vtisni si jih v spomin,” mi je rekel, “ponesi jih s seboj nazaj na zemljo in jih zapiši. Učitelji človeške rase so se odločili, da prenesejo ta pravila v človeški jezik in ti si izbrana za to delo. Vračaj se znova in znova, dokler ne boš prebrala vseh in jih na zemlji zapisala z besedami.”

Vrnila sem se v svoje telo z jasno posestjo celovitega spomina na to, kar sem naredila, kar sem videla in prebrala. Bila sem v stanju zavesti, ki je okultistom južne Indije znano kot stanje jagrat stanja swapna, ki je stanje budne jasnovidnosti. Le oseba, ki ne pozna okultizma, bi lahko predvidevala, da je mogoče prenesti to znanje na zemljo tudi, če to ni delo učenca, ki je vstopil v to zavest. V nobenem stanju ne-zavestnosti pisca, z nobenim zasenčenjem ali nadzorom s strani Mojstra, ni mogoče pridobiti učenja tako popolnega značaja. V tem stanju sem vtisnila v spomin prve vrstice starodavnega, mističnega spisa, ki je sedaj znan vsem študentom okultizma pod nazivom Luč na pot. Prenesla sem ga navzdol v fizično zavest in ga zabeležila. Ubogala sem ukaz in se v stanju budne jasnovidnosti vedno znova in znova vračala v kapelo svetlobe in eno za drugim prenesla vsa pravila ter jih zapisala, dokler nisem povzela vseh.

Naj nihče, ki išče resnico, ne izgubi z vida dejstva, da sta branje teh besed s stene in branje v jezikih zemlje dve povsem različni stvari. Tisti, ki jih berejo s stene, so prestali preizkušnje in dosegli tisto stopnjo napredka, ki je nujna za dosego budne jasnovidnosti; ti berejo pravila s svojo duhovno inteligenco v stanju delovanja in vedo, da je mogoče cilj, ki ga nakazujejo, doseči šele, ko se inkarnacije približujejo koncu, ko je adept prešel skozi višja mistična stanja zavesti in je pripravljen vstopiti v zavest svojega Logosa. Takrat lahko “razišče najbolj notranje”; takrat “ni mogoče zasnovati nobenega zakona, ne more obstajati noben vodnik”.

Luč na pot je klic-trobente človekovemu duhu. Nakazuje najvišje korake v okultno življenje, ki je znano le adeptom. Tisti, ki prebirajo besede v člo-

veških jezikih pogostokrat domnevajo, da se pravila nanašajo na človeško življenje; ti še niso pripravljeni razumeti to, kar je onstran človeškega življenja. Morajo se naučiti, kako naj se razvijejo, da bi spoznali, kaj leži za njim. Branje besed v človeških jezikih je koristno, saj ponuja umu predstavo o smeri. In če se študent usmeri v podano smer, se v njem pojavi večje razumevanje. Za tiste, ki so povsem oviti v materialne pogoje, pa so te besede brez pomena.”

Čudovita je misel, da želijo sedaj mnogi odkriti pravo smer, ki je potrebna, da bi bila ta pravila predana ljudem. Največja tema v zgodovini rase je mimo, sicer se to ne bi zgodilo. Globina brezna slepe nevednosti in lenobe ne objemata več večjega dela rase ali njenega bolj pomembnega dela. Častihlepje, prvi učitelj, je skozi dobe in v številnih preteklih življenjih nekaj naučilo ljudi. S svojimi zaporednimi in zahrbtnimi skušnjavami je potegnilo dovolj ljudi iz blata, da lahko oblikujejo združbo, ki si je zadala nalogo, da bo vodila naprej še druge. Zato je prav, da bi ti vedeli in razumeli, v katero smer gredo in kakšno nprav morajo izoblikovati iz človeške narave s čudežem ponovnega vstajenja, s preoblikovanjem in s preobrazbo. Zato so ta pravila v bistvu lekcija Velike Noči, ki bi jo moral učenec preučevati z neprekinjeno budnostjo. Včasih si v tem času pridobi pravico do vstopa v kapelo več učencev, ki, ker še niso sposobni brati, v predanosti pokleknejo pred skrivnost stene z dragulji in pridobijo nekaj moči, ki jo je tam pustil Graditelj, ki jo je zgradil še pred obstojem časa, da bi ohranjala svoje veličastno sporočilo do njegovega konca. Napisana je v dveh delih, saj je zasnovana kot vodilo učencu, ki si je zagotovil adeptstvo; in ko iz tega stanja napreduje v stanje Nirvane ali vsrkanja v Logos, se duhovno bitje končno povrne v svoj resnični dom. Tišina, ki “lahko traja le trenutek, ali pa tisoče let”, a se bo končala, je yogijski spanec adepta (Pravilo 21). To je poudaril tudi T. Subba Row, brahmanski teozof (*Esoteric Writings*, str. 253). Iz tega spanca ali vzvišene meditacije adepta prebudi “resonančni zvok”, ki je “tišina sama”. To je zato, ker je to rezultat celotne človeške izkušnje. Tistemu, ki je “sedaj učenec”, je znova naloženo naj postane študent in prebere, kar

je zanj zapisano v Dvorani Učenja. To ga bo sedaj vodilo v svobodo, na kraj, kjer je zvok brezzvočen, in kjer je to, kar gleda, nevidno. To je stanje Nirvane. Zgodba o letu, delovanje Narave in nad-Narave na človeka, ga vodi po tej poti z nenehno ponavljajočim se opominjanjem. Čudež, ki ga mora izvesti, mu vsako leto nakazuje alegorija sončevega gibanja proti severu. S formulo Praznika Rojstva učenec izjavi, "pripravljen sem biti gol in nezavarovan". T. Subba Row pravi (*Esoteric Writings*, str. 27) o nam znanim najvišjem stanju razvoja kot stanju "v katerem izgine duhovna zavest in se sedmi princip znajde v popolnem stanju Nirvane ali golote". To je stanje bivanja h kateremu teži učenec, h kateremu ga vodi pot; in drugi del Luči na pot se nanaša le na ta visoki dosežek.

Častihlepnost, prvo prekletstvo učenca, je tisto, ki povzdiguje ljudi, ki živijo v materialnih pogojih. Za njih je to najvišji možen vzgib in ga kot vzgojitelja ljudi ni mogoče pogrešiti. Naj si nihče ne misli, da lahko postane učenec brez moči, ki jo je mogoče pridobiti le z obremenitvijo in naporom narave pod bičem častihlepja. Potrebno ga je pogubiti, je eden od sorodnikov, ki ga mora Arjuna ubiti v bitki, da bi ponovno vstal iz groba, pri čemer se njegovo bistvo preoblikuje in preobrazi. Kajti učenec ne more opraviti Velike Naloge, če ne ve, kako naj deluje, kakor delujejo tisti, ki so častihlepni; in nikoli ne more pridobiti moči za delo brez urjenja, skozi katerega gre častihlepen človek. Častihlepju je potrebno streči kot nadzorniku, ter ga, preden Mojster popelje svojega učenca iz kapele luči v kapelo delovanja, odložiti kot samo po sebi nevredno.

11. poglavje

Kapela Delovanja je odprta za vse, ki lahko vstopijo; za vstop je potrebna prej moč kot pa predanost ali duhovna inteligenca. Kajti delo v svetu, ki naj bi ga opravili učenci, načrtujejo in urejajo mojstri. Tisti, ki vstopijo, najdejo svoje mesto za veliko mizo, ki ga ne more zapolniti nihče drug, in kamor sedejo in čakajo na to, kar jim bo dodeljeno. Najbolj pogosto je

naročilo, ki ga morajo izvršiti, navidez brezupna naloga. V tej kapeli je dvoje vrat, ki si stojijo nasproti; v času Velike Noči so na stežaj odprta. Ena vodijo v Dvorano in skozi njih je mogoče videti veliki oltar, bel, z visokimi lilijami, ki so jih veliki vidci-umetniki davnine prikazovali, kot da rastejo iz samega groba. Druga vrata se odpirajo na razpotegnjeno obalo in na tisto mistično vodo, ki ločuje človekov duh, dokler je utelešen, od življenja v onostranstvu. Preko te vode prihajajo tisti, ki so že dolgo tega zapustili zemeljsko življenje, a vendar morajo na zemlji še izpeljati in zaključiti določene obveznosti. Sedajo za to mizo z entitetami, ki so duhovne inteligence ljudi na zemlji. Le tu, na tem visokem mestu, lahko utelešen človek upa, da bo srečal prijatelja, ki je prečkal mistične vode - (tiste vode, ki so onstran nebesnega svoda, ki ga Bog imenuje Nebesa) - kot "duh z duhom, prikazen s prikaznijo".

"On se ne more vrniti k meni, vendar pa grem lahko jaz k njemu" je jasna potrditev resnice. Človek lahko tako dvigne svojo duhovno inteligenco, da se sreča s čistim raztelesenim duhom izgubljenega prijatelja na najvišji ravni, ki je dosegljiva človeku. A to lahko stori le učenec, ki se je naučil, kako vstopiti v svet duha; niti on pa ne more med inkarnacijami pripeljati nazaj na zemljo duha ljubljenega. Tisti, ki žalujejo za ljubljenimi, ki jim jih je vzela smrt, in katerih oči so zaslepljene zaradi solz, ne morejo vstopiti daleč v Dvorano Učenja, pa čeprav jih globoka predanost in čaščenje morda usposabljata za prestop njenih vrat. Takoj za njimi je kapela, znana kot Kapela Žalosti. Mnogi ostanejo v njej, ne da bi šli naprej. Tisti, ki ne potrebujejo več te kapele, ne pogledajo vanjo, saj sploh ne vedo, da ta vrata obstajajo. Kajti ta so temna, zatemnjena in mrliška, tako da jih je mogoče z lahkoto spregledati. Prepogosto je žalovanje resnično globoko in tako prepoji človekovo naravo, da človek, ki že misli, da ga je nadvladal, znova in znova odkrije, da se to pojavlja kot kamen spotike na njegovi poti celo še potem, ko je postal sprejeti učenec. Lakota njegovega srca se ponovno prebudi na višji ravni in sprašuje Najvišjega, zakaj je še vedno ločen od tistih, ki jih ljubi. Na novo izbruhnejo solze trpljenja in hrepenenja; solze duha, ki so precej bolj slepilne kot solze človeškega bitja. Dokler pretaka te solze, ne

more videti naprej; in nobena vrata v Dvorani se mu ne morejo odpreti, niti s pomočjo mojstrove roke, razen mrtvaška vrata Kapele Žalosti. Popeljan bo vanjo in tam bo našel grob svojega ljubljenega. To je grob vseh ljubljenih, ob katerem lahko klečijo in pretakajo solze tisti, ki jih slepi žalovanje. V času Velike Noči so ta vrata na stežaj odprta, tako da je mogoče vstopiti v ta odmaknjen kraj v velikem templju predanosti; toda, zaradi tančice žalovanja na njegovih očeh, ostajajo skrivnosti templja in njegovi misteriji zanj skriti. On ne more doseči tistega visokega kraja, kjer se lahko srečajo utelešeni in raztelesi, zato da bi združeni delovali za neko stvar, kot "duh z duhom, prikazen s prikaznijo".

V kapeli Luči na pot ali kapeli luči - ki se imenuje tako zato, ker jo stalno razsvetljujejo dragulji na stenah ali še večje veličastje besed - se nahaja velika Knjiga s ključavnicami, ki jih je mogoče zakleniti. In ta knjiga je največkrat zaprta in zaklenjena. Na večer Velike Noči stoji odprta na visokem stojalu za branje, na katerem ni nič drugega. V njej so zaobljube učencev, da bodo v svetu opravili različne naloge; sem prihajajo tisti, ki si želijo delovati za človeštvo, in zapišejo pod prisego svoje ime. Ko to opravijo, so popeljeni v kapelo delovanja, kjer jih čaka mesto za veliko mizo, ki včasih daje videz delovne mize, včasih pa mize posvetitve, s kupo grenkobe, ki jo mora vsak izpiti. Toda v tej kupi je tudi mistični prenos energije, ki je osnova obreda Svete Zaveze. Če je učenec poskušal zapisati svoje ime pod prevelik korak, bo zdrsnil in se izgubil v kapeli, njegov podpis pa bo izginil iz knjige. Celoten napor bo zbrisan, kot da ga nikoli ni bilo. Morda se ga v svojem fizičnem spominu sploh ne bo spomnil, vendar pa ga bo skozi celotno inkarnacijo preganjal občutek neizpolnjene dolžnosti, neprepoznane odgovornosti do sveta, občutek trpljenja in greha. In v tej isti inkarnaciji tega napora ne bo mogel ponoviti. Če pa njegova moč ustreza sprejeti mistični zaobljubi o delu, bo popeljan v kapelo delovanja in našel svoje mesto, kjer ga čaka njegova kupa grenkobe. Slej ko prej jo bo moral izpiti. Nekateri se tega preplašijo, zapustijo svoje mesto za mizo in se niso sposobni vrniti. Toda, če so prišli tako daleč, ostaja njihova zaobljuba zapisana v knjigi in njihovo

ime ne izgine, ampak trajno ostaja v njej. Ko se tu pa tam vračajo v kapelo luči, lahko pogledajo v odprto knjigo in vidijo svoje ime, ki so ga zapisali z lastno roko. Toda zaobljuba ni izpolnjena, delo ni opravljeno. Zmedeni in osramočeni tiho zapustijo prostor. Neizpolnjena zaobljuba pritiska na njih tudi v času med dvema inkarnacijama in zato poskušajo poiskati svoje mesto v kapeli delovanja.

Na dan Velike Noči je miza v tej kapeli polno zasedena; k njej so povabljeni vsi, ki so tega sposobni. Ob njej sedi sam Krist, ki nagovarja Krista v duhovni naravi učencev; in vsi prisotni pijejo vino življenja.

Dvorano obdajajo, tako kot kapele katedralo, mnogi drugi mistični centri predanosti in napora. Tam so vhodi in izhodi, ki jih ne uporabljajo duhovi ljudi, ampak sile ali moči, ki so zadolžene za usodo človeka in katere vplivajo na njegovo življenje v skladu z zakonom njegove Karme. Sem prihajajo opazovati skrivnostno prepletanje niti individualne Karme ljudi v veliko vrv Karme rase. Sem prihajajo opazovati srca tistih učencev, ki so sposobni vstopiti. Sem prihaja tudi sama Smrt, ki se postavi pred oltar in prazen prostor nad njim. Na dan Velike Noči se iz tega prostora spusti duhovna podoba zadnjega Avatarja, ki razkrije "nezaznavno" in s stopnic oltarja blagoslovi množice častilcev. Blagoslov prejmejo vsi, ki v resničnem čaščenju klečijo tukaj, najsi vidijo ali ne, najsi imajo zastrte oči ali ne.

Med oltarjem in vrati kapele delovanja, ki se nahajajo na njeni desni strani, so majhna temna vrata, ki so pogostokrat odprta. Tisti, ki vstopajo sem, ostajajo stalno tukaj in si pridobijo vstop z drugačno metodo. Vrata so zaprta z železnim zapahom. Iz tega prostora se v kapelo delovanja odpirajo še ena vrata, ki so na dan Velike Noči na stežaj odprta, da lahko duhovna bitja vstopajo in izstopajo. Včasih kateri dvigne k ustnicam svojo kupo in jo izpije do usedlin, vstane in hitro odide skozi ta odprta vrata naravnost v jasen, silovit plamen, ki stalno gori v tem prostoru. Vsak si misli, da je tu sam; in dejansko je vsak sam, kajti nihče ne more videti drugega. To ni takšen ogenj kot tisti, ki ohranja ljudi pri življenju; v njem ni materialnih prvin; to je grenak ogenj očiščenja, to so siloviti plameni, ki se dvigajo iz križanja

življenja in uničujejo primesi v trepetajočih, drgetajočih podob, ki voljno prenašajo to muko. Izkušajo čisto duhovno trpljenje, ki ga ni mogoče olajšati in ki se ne konča, dokler naloga ni opravljena. Zato učenci iščejo trpljenje in se mu ne poskušajo izogniti, vedoč, da, dokler povsem ne zgori in se ne izčrpa vse, kar je mogoče uničiti, ne more priti do resničnega rojstva. Duhovni del je stalno v plamenu, vendar pa tisti, ki niso dosegli stanja sočasne budnosti in sna, izkušajo milostne trenutke ne-zavedanja. Eseni so kot pomemben del svojega urjenja negovali razvijanje moči ohranjanja zavesti skozi vseh štiriindvajset ur, tako da je duhovna inteligenca obveščala fizične možgane o vsem, kar so izkušali med fizičnim spancem. Takrat za učenca postane dan le kratek trenutek, ki ga preživlja v času in prostoru, med dvema obdobjema brezčasnosti. A tisti, ki si prizadeva pridobiti takšne moči brez ustrezne priprave, lahko izkusi grenko razočaranje, ko se ob zapuščanju telesa znajde ujet v zemeljskem področju, nezmožen stopiti v Dvorano Učenja. Če pa že lahko stopi vanjo, se lahko polno zaveda samo podaljšanega trpljenja očiščevanja, zaradi česar se v obupu umakne. Učenec ne izkuša polne zavestnosti, dokler ni popolnoma pripravljen, kajti to lahko pomeni stalno trpljenje. Zato se običajni človek boji Smrti, saj ima notranje vedenje, da bo moral v naročju tega velikega kralja prestati mnoge stvari. Ni prav, da preziramo ljudi, ki se bojijo smrti; so le tisti, ki se še niso vzpeli preko številnih težavnih stopnic, da bi se lahko z zaupanjem in z upanjem soočili s portali telesa. Nobenega koraka na veliki Poti ni mogoče opraviti na hitro brez obžalovanja; hitenje prepogosto zahteva ponovno opravljanje korakov. "Rasti, kakor raste cvetica", željno, pa vendar v popolni poslušnosti zakonov, ki vladajo rasti, zato da bo njeno uresničevanje postopno in popolno. Jagrat stanje stanja swapne ali budna jasnovidnost je tisto stanje, v katerem je mogoče na steni brati *Luč na pot*.

Maj - Preobrazba

12. poglavje

Čudež, ki ga mora dovršiti učenec, je sestavljen iz dveh dejanj, preoblikovanja in preobrazbe. Prvega lahko opredelimo kot spreminjanje človekovega srca. Med preoblikovanjem samega sebe je Arjuna iz *Bhagavad Gite*. Vrh tega prizadevanja se doseže na dan Velike Noči, ko učenec zavestno vstopi v Kapelo Ognja in voljno ostane v plamenu. Do tega trenutka se je bojeval na bojnem polju svoje narave, nadvladoval svoje zle želje in uničeval zle strasti. Da sovražnikov, s katerimi se mora bojevati, dejansko ne more ubiti, je zelo jasno predstavljeno v govoru Božanstva v enajstem poglavju *Bhagavad Gite*, v katerem Arjuni pojasnjuje, da jih je On sicer pogubil, pa vendar pravi: "Sovražnike, ki sem jih jaz pobil že, premagaj ..." (*Bhagavad Gita*, xi, 33). Ta drži bojevanja, ubijanja častihlepja, želje po življenju, želje po udobju, občutka ločenosti, želje po čutnosti, lakote po rasti, je ta, ki vpliva na preoblikovanje človekovega lastnega srca. Toda slediti mu mora drugi del čudeža, preobrazba, božanska alkimija. Ta postopek je nakazan v *Luči na pot* s pravilom: "Deluj kot tisti, ki so častihlepni. Spoštuj življenje kot tisti, ki si ga želijo. Bodi srečen kakor tisti, ki živijo za srečo." Ne le, da mora z uničenjem častihlepja in žeje po življenju in udobju preoblikovati

svoje srce, ampak mora učenec uporabiti sile v svoji naravi, ki povzročajo te strasti, in jih preobraziti, da bi jih lahko uporabil za veliki cilj bivanja, za služenje Najvišjemu. Zaradi tega mora prestati izgorevanje križanja življenja. To je uporaba, v odnosu do lastne narave, alkimije, ki jo mora uporabiti proti nad-Naravi in proti velikim silam, ki delujejo na in skozi njo, s formulo Ceremonije Praznika Ljubezni.

Zavese, ki padejo med zavestmi in povsem zastrejo eno pred drugo, je potrebno dvigniti, tako da je stalno možen prehod z ene na drugo. In le adept lahko v celoti dvigne zastor. Učenec se mora zadovoljiti z ozkim prehodom, skozi katerega se lahko zmuzne in mu stalno nudi vpogled, kar pa je mogoče le s pomočjo mojstra - pomoč, ki je enaka tisti, ki učenca usposablja za branje *Luči na pot*. Sestavljena je iz navodila učencu, kako naj obdrži stanje budne jasnovidnosti. Če je slednjo sposoben obdržati, lahko gre naprej sam. Takšno pomoč je mogoče najlažje pridobiti v času Velike Noči, ki mu sledi čudežen mesec preobrazbe, med katerim bi se moralo odviti dviganje zastora v drugo zavestnost in katerega lahko izvede tisti, ki je uspešno prešel skozi pripravljalne preizkušnje. V času Velike Noči praznujemo veliko temeljno idejo o vstajanju iz groba, o Duhu v Človeku, Kristosu, ki se dviga iz groba teme v živalski duši. To praznovanje, ki je dandanes splošno znano kot Velikonočni teden, prihaja pomladi s silo nadnaravnega delovanja, pri čemer besedi preprosto pomenita teden pomladi. Za nami je dvigovanje iz mraka zime, sedaj se odpirajo zeleni listi. Med obdobjem poganjanja listov in razcveta Narave se mora učenec odločno lotiti naloge osebne razvoja. Kmalu bo prišla žetev, ta vsakoletni obračun: drevo bo mogoče spoznati po sadovih. Sedaj je čas, da učenec v celoti preizkusi svojo naravo in sprejme najvišja merila ravnanja, kar jih je sposoben zaznati, v upanju, da bo dosegel še višjo stopnjo, ko bo v drami leta nastopil mesec rojstva. Yoga, ki jo predpisuje *Luč na pot*, je obstajala še pred obstojem budizma, preden se je rodil Gautama Buda. Zamisel, ki je izražena v besedi *Joga*, je združenost z Najvišjim. Beseda izvira iz sanskrtskega korena "yuj", združiti; v angleščini je podoben pojem "yoke" (jarem, povezati, združiti

op.p.). Učenec se želi povezati z Edinim, ki vlada vsemu, ter morda tako v celoti vstopiti v delovanje božanskega dobrega, da postane eno z njim, združen z njim. Da bi dosegel ta cilj, se indijski yogi preda skrajnostim fizičnega mučeništva; da bi dosegel ta cilj, se je Gautama Buda učil prakse joge od brahmanskih asketov.

Prva štiri od petih zlih delovanj, ki se jim je potrebno izogibati ob vstopanju v prakso joge, ustrezajo prvim štirim budističnim zapovedim, katerih prvo je: "Ne ubijaj". Sir Edwin Arnold ga je izrazil tako: "Ne ubij - da je ne bi ugonobil - niti najmanjše stvari na njeni poti navzgor." Življenje je darilo Najvišjega vsem bitjem, ki jim omogoča trpljenje in s tem očiščenje ter iskanje združitve z darovalcem življenja. Prva prepoved v Patanjalijevi jogi, prva zapoved budizma, je enaka četrtemu pravilu v stihih *Luči na pot*. To pa zato, ker je z razvojem človeške rase častihlepje ter ljubezen do osebnostnega življenja in osebnega udobja tako močno prežela človeško naravo, da se je potrebno z njima, preden lahko začnemo s prakso joge, soočiti in ju uničiti. Za starodavnega brahmanskega jogija so bile takšne želje otročje, prezira vredne, nepojmljive. Zahodni svet je potopljen bolj globoko v blato materializma; častihlepje je bilo nujno, da bi ga potegnili iz brezna. Ko uničujemo častihlepje, mora biti sočasno z njim uničen tudi predmet častihlepja; vzgiba častihlepnega človeka pa sta ljubezen do osebnostnega življenja in osebnega udobja. Na tem mestu pa se v *Luči na pot* pojavi naslednja razlaga: "Spoštuj življenje kot tisti, ki si ga želijo." To je prvi del božanske alkimije, preobrazbe nižjega jaza v višje bitje, ki bo vredno nesmrtnosti in v katerega učenec vstopi takoj, ko se Duhovna Inteligenca dvigne iz Groba. Odslej ne goji več nobene želje po življenju; želja po rojstvu se je izčrpala. Vendar pa si prizadeva, da bi s prošnjo in pridobitvijo življenja, naredil velik korak proti združitvi z Najvišjim in prejel veliko darilo, ki ga usposobilo, da bo dosegel svoj cilj. Zato spoštuje svoje življenje tako, kot da bi si ga želel; zato enako spoštuje življenje vseh drugih bitij. Že samo posedovanje tega darila, ki ga lahko podari le Najvišji, kaže na to, da ga ima bitje zato, da bi izrabilo veliko priložnost in vstopilo na pot vzpona.

Učenec, ki začne s svojo preobrazbo, mora na vsakem koraku prepoznati svojo dolžnost do zunanjega sveta, katerega neodtuljivi del je. Veliko število privržencev Buddhe in Krista se ni odločilo za spoštovanje izogibanja temu zlemu delovanju ubijanja in zato niso bili sposobni začeti s prakso joge. Mesojedi tibetanski budisti izkoriščajo za ubijanje živali (ki je opravljeno na najbolj krut način) kitajske muslimane in upajo, da se bodo s tem izognili slabi Karmi zlega delovanja. Toda takšno izogibanje ni mogoče. Tisti, ki je meso, je tisti, za katerega je bil izvršen pokol in je zato glavni hudodelec in lomilec božanskega zakona. Ta poskus, da bi se izognili bremenu greha, na zahodu ni v veljavi; v deželah, kjer se na ubijanje gleda kot na šport in se ga slavi kot kraljevsko in plemenito razvedrilo, bil bi absurden. Tisti, ki poskušajo s prakso joge v okviru sodobne civilizacije, se odločajo za zelo težavno nalogo. Že prvi korak jih povsem loči od običajnih ljudi. In tisti, ki so dosegli moč budne jasnovidnosti in na steni kapele luči prebrali *Luč na pot*, vedo, da ne zadostuje nobeno negativno stanje osebnega ne-ubijanja. Sredi mest, polnih klanja, na deželi, kjer je to običaj, med narodi, ki gojijo to strast kot šport in se predajajo kultu vojne, se mora odločiti za "spoštovanje življenja". Silo v sebi, ki ga usposablja za rojstvo, željo po življenju, pa mora ob spremembi svojega srca uničiti in preobraziti v božansko "spoštovanje življenja". Zato njegova naloga ni lahka in bo, iz leta v leto, iz življenja v življenje, stala delno dovršena pred njim.

Z zelenimi listi Narave, z brstenjem zemeljskega življenja, nastopi čas, ko mora učenec sprevideti, da se razvijajo listi njegove višje narave. Ko vstopi v stanje budne jasnovidnosti, mu postanejo jasne mnoge stvari, ki so bile prej nerazložljive, in zazna notranje delovanje življenja v svetu. Spozna, da ne more stopiti na pot joge, dokler se ne izogiba prepovedanim zlim dejanjem, vendar pa se je soočil s tisto zlo silo, ki jih povzroča in si jo podredil v svojem neposrednem okolju, spremenil njegovo naravo ter z njim podelil preobrazbo, skozi katero gre sam. On ne more biti ločen od tega, v čemer obstoja; medtem ko očiščuje samega sebe, mora prečistiti tudi zrak, ki ga diha, in vse, s čemer pride v stik. Na takšen način se odrešuje svet. Med tem

vzvišenim naporom dvigajoči se duh z duhovno voljo povzdigne vse okoli sebe, tako da zemlja, po kateri hodi, zaživi v novem življenju.

Vzemite čustvo in iz njega ustvarite namen, pravi Mojster. Srce je potrebno nenehno opazovati in preiskovati, tako da njegove strasti in nevihte ne nosijo več človeka sem ter tja, ampak postanejo orožje delovanja, ki se ga uporabi v velikem križarskem pohodu neskončnega proti končnemu, duhovnega proti materialnemu. In povzdignjeni duh ve, da to orožje ni napačno, kajti tovrstnemu se je že dolgo tega odrekel in ga odložil, kajti končno je le aspekt neskončnega, materialno le aspekt duhovnega. Orožje dejansko ni več takšno, kakršnega bi uporabil Arjuna proti sorodnikom, ki jih je že pogubilo Božanstvo, ampak je postalo bolj orodje kot orožje, orodje, s katerim se preoblikuje aspekt človeškega bitja. Učenčevo srce se je med preteklimi bdenji očistilo svojih nižjih strasti; ko ga sedaj napadejo pari nasprotij ne more več trpeti, biti tiho ali se s hvaležnostjo veseliti; to je sedaj srce vstalega duha, ki se lahko giblje v eteričnem prostoru, ki lahko bere srca drugih. Iz čustev, ki ga še vedno napadajo, mora ustvariti gibek, življenja poln namen. Za človeka, ki postaja učenec in ki pokorava svojo naravo, da bo spoštovala narek od zgoraj, je življenje kot dolga vročica, polno boja, razsvetljeno z vizijami, včasih temno zaradi blodenj. Sedaj, ko je individualizirano bitje na svojem zemeljskem romanju izvršilo čudež Velike Noči, Mojster ukaže učencu, naj to vročico, ne zaduši, ampak preoblikuje v Silo. Tako se porajajo voditelji in reformatorji na materialni ravni, polni strasti za dobro, lačni truda po napredku. Tisti, ki išče pot, se ne more več umakniti v temo in živeti kot puščavnik. Oddan je bil klic trobente. Dvigniti mora svet, ga razsvetliti, pretresti do njegovih globin. Tistega, ki opravlja velik napor med strnjenimi vrstami sovražnikov, sovražnih sorodnikov, vedno ogroža norost. To ni realna grožnja, kajti učenec, ki je dosegel stopnjo preobrazbe, ima moč, da preobrazi drget duha in nemir možganov v popolno spokojnost božanskega zaupanja. Le zreti mora proti Najvišjemu, ki je njegov Vodnik in njegov Cilj.

V buddhistični religiji prepoznavajo mesec maj kot čas, ko mora vzdignjeni duh objaviti svojo moč in značaj. Na prvi dan v mesecu se praznuje rojstvo Buddhe; na peti razodetje njegovega ezoteričnega nauka učencem. V brahmanskem sistemu je to mesec žrtvovanj. Svetost pomladi izvira iz sonca, in oživljajoča moč življenja, ki se sedaj izliva na zemljo, se prepozna in uporabi kot duhovna izkušnja.

Preobrazba čutenja v moč, življenja v mišljenje, norosti v božansko zaupanje, nima nobene zveze z bojem med dobrim in zlim, kajti učenec je že šel skozi očiščenje. Povezana je z drugim parom nasprotij, ki se sedaj pojavi kot nepremagljiva ovira na poti. A, če se mu približa z božanskim zaupanjem vzdignjenega duha, obogatenege z darilom budne jasnovidnosti, potem obstaja način, na katerega jo lahko premaga. To je preobrazba tega, kar je po naravi negativno, v pozitivno. Celotno bitje se mora razglasiti za poslanca Najvišjega, za Prinašalca luči.

To se nanaša na Bodhisattvo, ki je nekoč, ob zaključku ene od inkarnacij, v trenutku smrti vzkliknil: "Niti zavesten niti ne-zavesten!" Puščavniki niso verjeli tolmačenju, ki ga je tem besedam pripisal glavni učenec. Bodhisattva se je zato vrnil iz Žarečega Kraljestva in recitiral stih, ki je povezan s preobrazbo človekove narave, ko se sreča z zadnjim parom nasprotij na svoji poti:

V zavestnem in tudi ne-zavestnem,
prebiva žalost. Obojemu se izogni.
Čista blaženost, brez popačenj,
izvira le iz ekstaze Vpogleda.⁸

Ekstaza je stanje, ki ga doseže dvignjen duh, eno od prvih stanj zavesti, ki se odpira adeptu. Onstran nje so mistična stanja, ki jih ni mogoče opisati v tiskanih besedah.

Z vsako iniciacijo se pred učenčevo duhovno inteligenco odstira zastor, ki ga lahko po volji odstrani ali zadrži. Sedaj, v času polne pomladi, izpolnitve

⁸ Jataka.

ponovnega vstajenja, duh drži v rokah ta zastor in se ozira nazaj k svojemu prvemu koraku na poti. Sedaj lahko vstopi, če ni več koraka, ki bi ga moral ponoviti, nobene napake, ki bi jo moral popraviti, dolga, ki bi ga moral poplačati, v višjo mistično zavestnost.

V Tibetu praznujejo obletnico Buddhove Nirvane na prvi dan v juniju. Ta zaključuje obdobje šestih svetih mesecev. Naloga dvignjenega duha je sedaj ta, da vztrajno pritiska naprej in navzgor proti višjemu rojstvu v prihajajočem mesecu rojstva. Nepojmljivo povečanje individualne zavesti, ki ga je mogoče doseči z združitvijo z Logosom, lahko medlo zaznamo, če razmišljamo o tem, da ta zveza odpira pot v zavest drugih Logosov.

**WHEN THE SUN MOVES
NORTHWARD**

MABEL COLLINS

Mabel Collins se je rodila 9. septembra 1851 v St. Peters Port Guernsey, kot Minna Collins, hčerka Edwarda Jamesa Mortimerja Collinsa, znanega pesnika in časnikarja ter njegove žene Susanne Hubbard. Leta 1867 je umrla mati Susanna, oče pa se je znova poročil in družina

je preživela nekaj srečnih let. Leta 1871 se je Mabel poročila z Robertom Keningaleom Cookom, pravnikom, piscem poezije in tudi vnetim spiritistom.

Leta 1875 je pod imenom Mabel Collins objavila svoj prvi roman, *The Blacksmith and Scholar*. Naslednjega leta je umrl njen oče Mortimer, Mabel pa je s svojimi deli uspešno nadomestila njegov prispevek na področju romantične fikcije, saj je tega leta izšel njen drugi roman, *An Innocent Sinner*, v letu 1879 pa še dve deli, *In This World in Our Bohemia*.

Naslednja leta je v posebni zamaknjenosti napisala deli *The Idyll of the White Lotus* in *Light on the Path*. Mabel je posvečala veliko časa teozofiji in druženju s teozofi, a nadaljevala s pisanjem svojih romanov in bila za večino sveta predvsem pisateljica romantičnih romanov.

Leta 1887 je bila ustanovljena The Theosophical Publishing Company za izdajanje revije *Lucifer* in predvsem *The Secret Doctrine* (Tajnega Nauka). Mabel pa je postala so-urednica novoustanovljene družbe, a je po sporu s H. P. Blavatsky zapustila ta položaj in Teozofsko društvo. V nadaljnjih letih je nato napisala in objavila še številna dela.

Mabel Collins je umrla 31. marca 1927, v starosti 76 let.